

'Ασ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Οἱ Παρισινοὶ διέρχονται περίοδον χορῶν. Οἱ ἀρχαῖοι μάλιστα κατέστησαν πολὺ προσφιλεῖς. Ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν παριστᾷ τὴν καλλιτέχνην Dorziat εἰς τὰς ὡραίας ρυθμικὰς κινήσεις τοῦ χοροῦ τοῦ Ἐαρος τοῦ Μένδελσων.

ΤΑ ΟΥΩΝΙΑ

«Τὰ οὐώνια τῆς ἁμαρτίας θάνατος», βροντοφωνεῖ ὁ Ἀπόστολος εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπήν. Καίτοι ἡ φωνὴ αὕτη ἠκούσθη πρὸ αἰώνων, ἐν τούτοις ἐκάστη χρονικὴ περίοδος, παριχομένη, προσθέτει καὶ νέαν ἀξίαν εἰς τὴν ἀλήθειαν ταύτην, τὴν ὁποῖαν καὶ ἐπικυροῖ.

— Ναί, ἐπαναλαμβάνει διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ ἀνθρωπίνη Πεῖρα καὶ ἡ Γνώσις, τὰ οὐώνια τῆς ἁμαρτίας εἶναι, κατ' ἀναπόφευκτον κανόνα, ὁ θάνατος.

Δώσατε, ἂν θέλετε, τὴν εὐρύτεραν ἔννοιαν εἰς τὴν «ἁμαρτίαν», ἐξηγήσατέ τὴν μὲ τὸν ὄρον, τὸν ὁποῖον ἔθεσεν ἡ Χριστιανικὴ Ἠθικὴ, ἢ ἡ μεταφυσικὴ θεωρία, θὰ ἴδετε, ὅτι ἡ ἀποστολικὴ αὕτη ἀλήθεια εἶναι ἀξίωμα περισσότερον ἀσάλευτον ὄλων τῶν μαθηματικῶν ἀξιωματίων.

Διότι θάνατον μὲν σωματικόν, ἢ ἰσοδύναμον πρὸς αὐτόν, ἐπιφέρει κάθε παράβασις τοῦ φυσικοῦ νόμου, ἐκάστη ἁμαρτία ἢ περιφρόνησις πρὸς τοὺς κανόνας ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους ἡ Φύσις ἔθεσε πρὸς διατήρησιν τοῦ ζωικοῦ ὄργανισμοῦ καὶ διαιώνισιν τοῦ εἶδους. Μάτην προσπαθοῦμεν νὰ φανῶμεν ἀνάτεροι τῶν νόμων τούτων, ἀδίκως πιστεύομεν πολλάκις, ὅτι ἀνηφοῦμεν ἀκινδύνως καὶ ἀποινεῖ αὐτούς· ἢ ἐξασθένεισι τοῦ ὄργανισμοῦ, ἢ ἀρρώστεια, αἱ βάσανοι καὶ ὁ θάνατος, πρόωρος πάντοτε καὶ σκληρὸς, θὰ πληρώσῃ τὰ τολμήματά μας ταῦτα καὶ θὰ διδάξῃ εἰς ἡμᾶς, ἐπὶ ποινῇ σκληρᾷ καὶ ἀδυσωπῆτῳ, πόσον μωρὸν εἶναι νὰ λακτίζωμεν πρὸς κέντρα.

Θάνατον ἐπίσης ἠθικόν, ὁ ὁποῖος εἶναι, ὡς ὅλοι βεβαίως ὁμολογοῦσι, πολὺ μικρότερος τοῦ προηγουμένου, ἐπιφέρει κάθε περιφρόνησις πρὸς τὰς ἠθικὰς ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι, ὡς οἱ φυσικοὶ νόμοι, οὔτε ὑπεγορεύθησαν ὑπὸ νομοθετῶν ἐφημέρων, οὔτε ἐπιτρέπουσιν ἀποινεῖ ἐπίσης οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην παράβασιν.

Θάνατον ἐπίσης κοινωνικὸν ἐπιφέρει ἐκάστη ἀμέλεια περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κοινωνικῶν ἡμῶν καθηκόντων, τῶν καθηκόντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔχομεν πρὸς ὅλους ἐκείνους, μεθ' ὧν ἀποτελοῦμεν μίαν κοινωνίαν μὲ κοινὰ τὰ συμφέροντα, τὴν ὁδὸν καὶ τὸ τέλος.

Καὶ θάνατον ἔθνικόν μᾶς ἐπιφυλάσσει καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀθέτησις, ἀδιαφορία ἢ ἀμέλεια περὶ τὰ μεγάλα καθήκοντά μας πρὸς τὸ Ἔθνος, τὸ ὁποῖον εἶναι ὅ,τι τὸ σῶμα ὁλόκληρον πρὸς ἓν οἰονδήποτε μέλος αὐτοῦ. Ὅπως δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τὸ σῶμά μας ὑγιές, ἂν οἰονδήποτε αὐτοῦ ὄργανον ἐξ ἀσθενείας τινὸς ἢ ἄλλης αἰτίας δὲν ἐπιτελῇ τὸν προορισμὸν του, οὕτω δὲ δὲν συντελῇ εἰς τὴν γενικὴν εὐεξίαν τοῦ ὄργανισμοῦ, τοιοῦτοτρόπως ἄς μὴ ὑποθέσωμεν ποτέ, μοιρολατρικῶς σκεπτόμενοι, ὅτι ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Ἔθνους θὰ δύναται νὰ λειτουργῇ καλῶς καὶ ἀρμονικῶς, ἂν ἡμεῖς ὡς ἄτομα, ὕσον δήποτε μικρὰ καὶ ἄσημα καὶ ἂν εἴμεθα, δὲν ἐκτελοῦμεν ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἐτάχθημεν.

Τί εὐτελέστερον καὶ μικροσκοπικότερον ἀπὸ ἓν τριχοειδὲς αἱμοφόρον ἀγγεῖον; Ἐν τούτοις ἡ Ἱατρικὴ μᾶς διδάσκει, ὅτι καὶ αὐτοῦ ἡ διακοπὴ τῆς λειτουργίας ἐπιφέρει διασαλεύσεις εἰς τὸν ὅλον ὄργανισμὸν. Διατί τὸ αὐτὸ νὰ μὴ συμβαίῃ καὶ εἰς τὸ Ἔθνος ἐν σχέσει πρὸς ἡμᾶς;

Τὸ δὲ φοβερότερον ὄλων εἶναι, ὅτι ἡ καταδίκη, εἰς τὴν ὁποῖαν ἡμεῖς αὐτοὶ διὰ τῆς τυχόν ἀμελείας μας καὶ ἀφροντισίας μας καταδικάζομεν ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ ἀλλήλους, εἶναι τελείως ἀνέκκλητος, ἢ δὲ ἐκτέλεσίς της ἔρχεται σκληρὰ καὶ μοιραία, χωρὶς οὐδεμίαν δύναμιν νὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν παρεμποδίσῃ ἢ νὰ τὴν ἐπιβραδύνῃ. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ καταδίκη αὕτη δὲν ἐπέρχεται ἔξωθεν, ἀλλ' εἶναι ἐσωτερικὴ, ἐνδόμυχος καὶ συνεπῶς ἡμεῖς μένομεν τελείως ἀπροστάτευτοι καὶ ἀθωράκιστοι.

Καὶ τώρα μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἐρωτήσω :

— Ποῖον πράγμα εἴμπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν παράφρονα ἀκηδίαν μας, ἀφοῦ γνωρίζομεν τὸ ἀδήριτον αὐτῆς τέλος;

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Αἱ ἐκ τοῦ πεδίου τοῦ πολέμου εἰδήσεις τῆς ἐβδομάδος ταύτης ἦσαν εὐνοϊκαὶ διὰ τὰ ὀθωμανικὰ ὄπλα. Ὁ ὀθωμανικὸς στρατός, βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ἀράβων τῆς χώρας, συνεκρούσθη πολλάκις πρὸς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἐπέφερον αὐτῷ πολλὰς καὶ βαρείας ζημίας. Ἐνώπιον ἐν Τριπολίτιδι συνάπτονται μάχαι, ἐν τῷ Αἰγαίῳ ἀδράνεια ἐπικρατεῖ. Καὶ ναὶ μὲν τηλεγραφήματά τινα ἀγγέλλουσιν ἐμφανίσεις μονάδων τινῶν τοῦ ἰταλικοῦ στόλου εἰς τὰ ὀθωμανικὰ παράλια, ἐν τούτοις ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς οὐδεμίαν προέβησαν ἐπίθεσιν ἢ κατάληψιν.

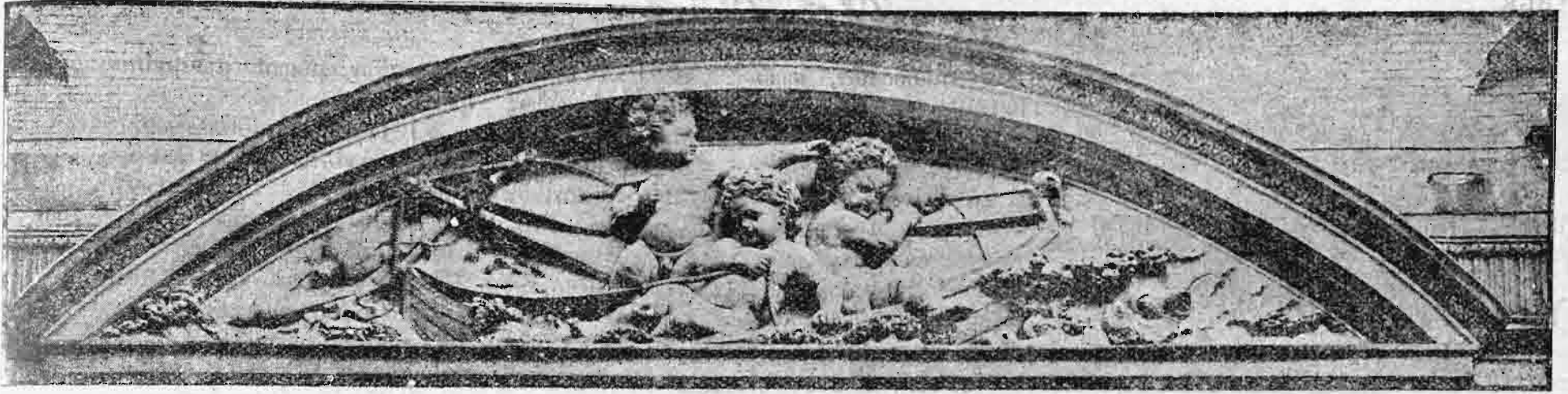
Τινὲς ἀποδίδουσι τὴν ἀδράνειαν ταύτην εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τοῦ ἰταλικοῦ στόλου καὶ εἰς τὰς ἐπιδιορθώσεις τῶν σκαφῶν αὐτοῦ, ἕτεροι εἰς κολύματα διπλωματικά, παρουσιαζόμενα ἐκ μέρους τῆς Εὐρώπης, ἄλλοι πάλιν ἐξ αὐτῆς προεικάζουσι προσεχῆ παῦσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Καὶ ὄντως εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ Εὐρώπη, φοβουμένη ἐκ τῆς παρατάσεως τοῦ πολέμου περιπλοκὰς τῶν ζητημάτων τοῦ Αἴμου, αἴτινες εἶναι πάντοτε ἐπικίνδυνοι διὰ τὴν γενικὴν εἰρήνην, καταβάλλει προσπαθείας ὅπως ἐξεύρη ἕδαφος συνεννοήσεως τῶν δύο διαμαχομένων Δυνάμεων. Πράγματι οἱ πρῶτοι διερχομένους τῶν Μ. Δυνάμεων, μεταβάλλοντας προχθὲς παρὰ τῷ ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν, ἐζήτησαν παρ' αὐτοῦ τοὺς ὄρους τοιαύτης συνεννοήσεως. Εἰς παρόμοιον διάβημα προέβησαν καὶ οἱ ἐν Ρώμῃ πρεσβευταί.

Ἄλλ' ἡ Τουρκία δὲν σπεύδει, αἰσθανομένη δ' ὅτι ἔχει ὄλην τὴν δύναμιν νὰ παρατείνῃ τὸν πόλεμον πρὸς οἰκονομικὴν ἐξάντησιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀνθίσταται ἀξιοπρεπῶς. Ἦδη ἐπέτυχεν προκαταβολὴν ἑνὸς ἑκατομμυρίου λιρῶν, τὰς ὁποίας θὰ διαθέσῃ εἰς ἐπείγουσας ἀνάγκας τοῦ Κράτους. Ἐξ ἄλλου δὲ οἱ προταθέντες νέοι πολεμικοὶ φόροι θὰ τῇ ἐξασφαλίσωσι ποσὸν ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ἀμύνης.

⇒ Ὡς νὰ μὴ ἤρουν τὰ ἀπὸ πολλοῦ ἐκκρεμῆ ἐν τῇ ἐγγύς Ἀνατολῇ ζητήματα, τῶν ὁποίων ἡ λύσις θ' ἀναβάλληται πάντοτε, ἀνεφύει καὶ ἕτερον, τὸ ὁποῖον δὲν στερεῖται οὔτε σπουδαιότητος, οὔτε ἐνδιαφέροντος. Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι ἡ τύχη τῶν νοτίων σποράδων, τῶν καταληφθεισῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ. Ὅποια θὰ εἶναι; Αἰγαιοπελαγίται τι ἐς ἔρριψαν τὴν ἰδέαν τῆς συνενώσεως τῶν νήσων τούτων εἰς δημοσποδίαν ὑπὸ τὴν Σάμον καὶ ἕτεροι προέβησαν εἰς τολμηροτέρας ἀκόμη σκέψεις. Καὶ ὅλα μὲν αὐτὰ δὲν θὰ εἶχον καὶ μεγάλην σπουδαιότητα, ἂν καλοθεληταί τινες δὲν ἀνεμίγνυνον καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἐλέχθη καὶ ἐγράφη μάλιστα, ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀνελάμβανε τὴν υπεράσπισιν τῶν αἰτημάτων τῶν Αἰγαιοπελαγιτῶν παρὰ ταῖς Μ. Δυνάμεις. Ὁ σκοπὸς τῆς διαδόσεως ταύτης εἶναι πρόδηλος : νὰ ψυχρανθῶσιν αἱ μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Τουρκίας ὑφιστάμεναι καλὰ σχέσεις. Ὁ Βενιζέλος ὁμοίως, κατὰ νεώτερα τηλεγραφήματα, ἀπέρριψε τὰς προτάσεις ταύτας καὶ διέψευσε κατηγορηματικῶς τὰς ἀποδομῆνας αὐτῷ ἐνεργείας. Ἡ Ἑλλὰς ἔχει πολλὰ ζητήματα ἐσωτερικά, ἔχει ἀνάγκην ἀνασυγκροτήσεως, ἢ ὁποία διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἔχει ἀνάγκην εἰρήνης καὶ ἀποφυγῆς ἀπὸ πανιὸς εἶδους ἐξωτερικὰς προστριβᾶς.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΑΡΩΔΙΑ

Τὴν Κυριακὴν ἐξῆλθον διὰ ν' ἀναπνεύσω. Ἐφυγα ἀπὸ τὸ σκονισμένον Πέραν μὲ τὸ βῆμα ἰσοβίου καταδίκου, ὁ ὁποῖος ἔξαφνα ἤκουσε τὴν αὐτοκρατορικὴν του χάριν, καὶ ἀφοῦ ἐμβῆκα εἰς τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιο, ποῦ ἦτορα ἔμπρός μου, ἔφθασα σ' ἓνα χωριό, ἀπὸ τὰ γραφικὰ καὶ ὠραῖα χωριά, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὸν φωτοστέφανον τῆς πρωτεύουσής μας.

Κουρασμένος ἀπὸ τὴν πνιγερὰν ζωὴν μιᾶς ἐβδομάδος, μὲ πνεύμονας γεμάτους ἀπὸ σκόνην καὶ ἀτμούς βενζίνης, ἐκνευρισμένος ἀπὸ τὴν ζέστην τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἐξηπλώθην σχεδὸν εἰς δύο καρέκλας καὶ ἀνέπνεον.

Εἶχον ἓνα ἰσχυρὸν πόθον: ν' ἀναπνεύσω μὲ τὴν ἡσυχίαν μου, χωρὶς σκέψεις, χωρὶς ὀμιλίαν. Καὶ ὅμως... Ἐπρεπε ἴσως νὰ ἐπεθύμουν τὸ ἐναντίον, ἔπρεπε νὰ ἐζήτησιν τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν φλυαρίαν καὶ τὴν ζάλην διὰ νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀνεσιν, ἔπρεπε νὰ ἐπεθύμουν ἀληθινὰ τὴν πτωχείαν διὰ νὰ μοὶ ἐκληρόνετο ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῶν σιδηροδρόμων. Ἐπεθύμησα ὅμως τὴν ἡσυχον ρέμβην καὶ ἦτορα ὄλωσ τὸ ἐναντίον.

Εἶς φίλος ἐνεσφηνώθη κοντὰ μου.

*

— Σὲ συγχαίρω, μοῦ εἶπεν, ἀγαπητέ, σὺ πραγματικῶς ξεύρεις νὰ ζήσης, φαίνεται ὅτι εἶσαι γνήσιος ἀπόγονος τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου ἢ... τῶν Λαζαρόνων τῆς Νεαπόλεως.

— Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ κοπλιμέντο, εἶσαι πολὺ περιποιητικὸς.

Ἐκεῖνος δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν εἰρωνεῖαν μου καί, ἀφοῦ ἐκάθησε κοντὰ μου, μοῦ λέγει μ' ἓν μειδίαμα:

— Θὰ μοὶ ἐπιτρέψης νὰ σοῦ κάμω συντροφιά, ἢ μήπως θὰ σοῦ ταράξω κανὲν ραντεβού;

— Ἄ μπᾶ! καὶ σύ! Κάθησαι... πολὺ εὐχαρίστως... τοῦ ἀπήντησα, ἐνῶ μέσα μου ἐγιγαντόνετο ὁ πόθος νὰ τὸν ἐκσφενδονίσω μέσα εἰς τὸ ρεῦμα, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς τὸν Λίχαν τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.

Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ φίλος μου δὲν διέτρεχε τέτοιο κίνδυνον. Ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας δὲν εἶναι Ἡρακλῆς οὔτε κατ' ὄνομα.

*

Ἐμεῖνα λοιπὸν καθηλωμένος ὡς ὁ Προμηθεὺς μὲ τὴν καταδίκην του, καὶ ἤμην πλέον ἔτοιμος νὰ ὑποστῶ τὴν βάσανον, ἢ ὁποῖα καὶ μέχρι τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἐξοχῆς μὲ κατεδίωκε.

— Σὲ βλέπω πολὺ εὐχαριστημένον, μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου, ἀπὸ ὅ,τι βλέπεις καὶ αἰσθάνεσαι, δὲν εἶναι ἔτσι;

— Καὶ βέβαια... ἂν καὶ μερικὰ πράγματα, ποῦ βλέπω, μοῦ προξενοῦν ἀηδίαν.

Δὲν ἐνόησε διὰ ποῖον τὸ ἔλεγα καὶ μοῦ πιάνει τὸ χέρι.

— Εὐγε, φίλε μου, τὴν αὐτὴν ιδέαν ἔχω καὶ ἐγώ, γιατί, ὅπου καὶ ἂν στρέψω τὸ βλέμμα, ἀντικρύζω τὴν πειρὴ ἐλεεινὴν παρωδίαν τῆς ζωῆς...

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, τὸν διέκοψα.

— Πῶς; δὲν μὲ καταλαβαίνεις; Δὲν ὁμολογεῖς λοιπὸν, ὅτι ἡ ζωὴ ποῦ ζοῦμε, ἡ ζωὴ ποῦ βλέπουμε νὰ ζοῦν οἱ γύρω ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, εἶναι μία παρωδία τῆς ζωῆς, κάτι τι ποῦ προσπαθεῖ μὲ χίλια δυὸ μέσα ψεύτικα νὰ μᾶς θυμῆσιν τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, ποῦ μᾶς ὠρίσθη νὰ ζήσωμεν;

— Εἶσαι παραδοξολόγος.

— Ὁχι, φίλε μου, σὺ εἶσαι τόσο προσκεκολλημένος εἰς τὸ σημερινὸν ψεύτικον περιβάλλον, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ρίψη καὶ μιὰ γενναῖα ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸν στενὸν αὐτὸν ὀρίζοντα, εἶσαι ὁ αἰώνιος κατάδικος...

— Τὸ ὁμολογῶ. Ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνω διατί ἡ ζωὴ μας εἶναι παρωδία τῆς ζωῆς.

— Ἀκουσέ με καὶ θὰ μὲ δικαιώσης. Δὲν θέλω νὰ βυθισθῶ μέσα σὲ σκοτεινὰς θεωρίας περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου· θὰ σοῦ ὑπενθυμίσω μόνον πράγματα πρόσφατα. Ὁ πρόγονος τοῦ σημερινοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου σου ἦτο σὰν τὸν σημερινὸν ἀπόγονόν του;

— Δὲν πιστεύω, βέβαια.

— Καὶ δὲν ἦτο. Ρωμαεὸς, μὲ γερὰ χέρια, μὲ σῶμα σωστόν, μὲ ψυχὴν ἀνδρείαν, ἐζοῦσε μέσα εἰς τὰ δάση, ἔτρωγε καρπούς ὅταν ἐπέινα καὶ ἔσβυνε τὴν δίψαν του σ' τὸ πρῶτο ποταμάκι ποῦ θὰ εὐρίσκετο ἔμπρός του. Ἠγάπα τὰς γυναῖκας τῆς ἐποχῆς του μὲ ἄγριον ἔρωτα, ἀληθινὸν ὅμως καὶ ἐνδόμυχον, καὶ εἰς τὸν πρῶτον ἀντεραστὴν του ἐξεσφενδόνιζεν ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸν βράχον ἢ τοῦ ἔσπαζε τὸ κεφάλι μ' ἓν ῥόπαλον. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀνθρώπος τῆς πρώτης ἐποχῆς, ἐνῶ τώρα;

Ἐσπύγγισε τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, ἐκίνησε τὸ κεφάλι του μὲ οἶκτον καὶ ἐξηκολούθησε:

— Τώρα, φίλε μου, τὸν ἀνδρεῖον ἐκεῖνον πρόγονόν μας τὸν ἀντικατεστήσαμεν σὺ καὶ ἐγὼ μὲ τὸ ἐξαδυνατισμένο σῶμα, μὲ τὸ ὄχρὸ πρόσωπο, μὲ τοὺς ἀτροφικὸς μῦς καὶ μ' ὄλα τὰ φρούτα τοῦ αἰῶνος. Ἡ ἀρχαία γυναῖκα, ποῦ εἶχε τὴν εὐμορφίαν εἰς τὴν ἀρμονικὴν τελειότητα τοῦ σώματός της, τὸ ὁποῖον ἡ γυμνότης δὲν μετεμόρφωνεν, ὅπως τώρα, παραμορφοῦνται τὰ κωμικὰ αὐτὰ ροῦχα, ἡ γυναῖκα ἐκείνη κύτταξε ποῦ κατήνησεν.

Ἐστράφην πρὸς τὴν διεύθυνσιν, ποῦ μοῦ ἐδείκνυε.

— Παρατήρησε καλὰ καὶ μὴ ἐλεεινολογήσης τὸν ἀνθρώπον. Τὸ ὕψος τοῦ σώματος, ποῦ ἔχασε, τὸ ἀναπληροῦναι τὰ ὑψηλὰ τακούνια, τὰ χρώματα τῆς ὑγείας μερικαῖς ἀτεχναις βαφαῖς, τὴν φυγαδευθεῖσαν ἀρμονικότητα πότε τὰ ἀντραβέ, πότε τὰ κλός, ἢ ἄλλαις ἐξωφρενικαῖς μόδαῖς.

— Μὴ λησμονεῖς ὅμως, ὅτι ἡ ἐξέλιξις...

— Τὸ ἐπερίμενα ὅτι θὰ μοῦ τὸ εἰπῆς· μάλιστα ἡ ἐξέλιξις, ἀντὶ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὴν τελειότητα, μᾶς φέρει εἰς τὴν παρακμὴν, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μὲ τρελλαίνει κυριολεκτικῶς, δὲν εἶναι μόνον ἡ κατωφέρεια, τὴν ὁποῖαν βαδίζομεν, ἀλλ' ἡ παρωδία τῆς ἀρχαίας, τῆς ἀληθινῆς ἐκείνης ζωῆς, ποῦ ἀφήκαμεν γιὰ πάντα. Παρατήρησε καλὰ αὐτὴν τὴν δεσποινίδα ποῦ περνᾷ, κύτταξέ την καλὰ καὶ μελέτησέ την καλῶς· χωρὶς νὰ τὸ ξεύρη, παρωδεῖ τὴν ἀρχαίαν ζωὴν, φορεῖ τῆς μόδας γῶβες, ποῦ ὁμοιάζουν μὲ ἀρχαῖα μὲ λωρίδας πέδιλα, αἱ ἀζούρ κάλτσες της εἶναι τόσο ἀζούρ, τὸ κοντὸ φουστανάκι της εἶναι τόσο κοντὸ, τὸ τρασπαρὰν τοῦ στήθους της καὶ τῶν χειρῶν της, τόσο τρασπαρὰν, ὥστε χωρὶς νὰ τὸ ξεύρη παρωδεῖ τὴν ἀρχαίαν γυμνότητα, τὴν ὁποῖαν τότε ὅμως ἐλάμπρυναν ἡ ἀδρὰ καλλονὴ καὶ τὰ εὐγράμμα μέλη. Τώρα βλέπεις πίσω ἀπὸ τὰ τρασπαρὰν καὶ τὰ ἀζούρ τὴν σάρκα ἄτονον καὶ ὠχρὰν, κάτω ἀπὸ τὸ ἀραχνού ραντον μπουστάκι ἓνα κορμὸν σκελετώδη καὶ εἰς τὸ πρόσωπον δύο μάτια ἀπλανῆ, τὰ ὁποῖα περιτριγυρίζουν ὠραῖοι ζωγραφημένοι κύκλοι... Αὕτη εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ αἰῶνός μας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μας.

Δὲν τοῦ ἀπήντησα. Ἐκεῖνος ἐνόμισεν ὅτι συμφωνῶ μαζί του καὶ μὲ κάποιαν εὐχαρίστησιν ἔβγαλεν ἓν κάρτ ποστάλ ἀπὸ τὴν τσέπην του.

— Βλέπεις αὐτό, μοῦ λέγει, μοῦ τὸ ἔστειλε κάποιος φίλος ἀπὸ τὸ Χαροτούμι· αὐταὶ αἱ γυμναὶ γυναῖκες μ' ὄλην τὴν ἀγριότητα τῆς φυλῆς των, μ' ὄλην τὴν γυμνότητά των, εἰπέ μου, δὲν εἶναι πειρὴ εὐμορφες, πειρὴ γνήσιαι γυναῖκες ἀπὸ ὄλας αὐτὰς ποῦ μᾶς τριγυρίζουν; Σὲ βεβαιῶ, φίλε, δὲν ἀνέχομαι αὐτὴν τὴν παρωδίαν τῆς ζωῆς ποῦ...

*

Διεκόπη... Ὁμιλος δεσποινίδων μᾶς ἐπλησίασεν. Ἐκεῖνος ἐκρυψε νευρικὰ τὸ δελτάριον εἰς τὴν τσέπην καὶ ἐξεχύθη εἰς φιλοφρονήσεις ἀτελειώτους...

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ ΠΑΩΝ ΕΡΕΙΠΙΑΙ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

✱

Γ.

Ἱστορικῶς εἶναι γνωστόν, ὅτι οὐκ ὀλίγα τῶν καθιερωμένων εἰς δημοσίαν λατρείαν βυζαντινῶν κτιρίων κατηρειπώθησαν πολὺ πρὸ τῆς ἀλώσεως, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν τινὲ μὲν μετεβλήθησαν εἰς τεμένη, τινὰ δὲ καιηδαφίσθησαν ὑπὸ τῶν κατακτητῶν, τὸ δὲ ὑλικὸν αὐτῶν ἐχρησίμευσε πρὸς ἀνέγερσιν τῶν μεγαλοπρεπῶν σουλτανικῶν τεμενῶν καὶ ἄλλων δημοσίων οἰκοδομῶν. Ἀπόδειξιν τούτου ἔχομεν ἀπειροπληθῆ λείψανα, προερχόμενα ἐκ τῶν κατεδαφισθέντων καὶ ἐρειπωθέντων ἐκείνων κτιρίων, μὴ χρησιμοποιηθέντα πιθανῶς διὰ τεχνικούς λόγους. Ἐκθάπτονται δὲ ταῦτα ἐκ τοῦ κατὰ καιροὺς ἀνασκαπτομένου ἐδάφους. Οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῶν ἀνήκει εἰς εὐκτηρίους οἴκους τῶν βυζαντινῶν.

Τὰ λείψανα ταῦτα εὐρίσκονται διεσκορπισμένα πανταχοῦ τῆς ἡμετέρας μεγαλουπόλεως καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις. Καὶ τινὰ μὲν ἐξ αὐτῶν, καὶ ἰδίως τὰ ἐνεπίγραφα καὶ ὁπωσοῦν τελειότερας τέχνης, ἐφελκύουσι τὴν προσοχὴν τῶν φιλαρχαιολόγων καὶ τῶν ἐπιθεωρητῶν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀρχαιολογικοῦ μουσείου, οἵτινες περισυλλέγουσιν αὐτά, ἀλλὰ τὰ πλεῖστα, καὶ ἰδίως τὰ ἀνεπίγραφα ἐξ αὐτῶν καὶ τὰ μᾶλλον ἠκρωτηριασμένα, κείνται παρερριμμένα ὡς κοινοὶ λίθοι εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰς ρύμας καὶ τὰς πλατείας, μὴ ἐφελκύνοντα τὴν προσοχὴν. Καὶ ὅμως καὶ ἐφ' ἑνὸς ἐκάστου τῶν εὐτελῶν τούτων λειψάνων τῆς τέχνης φαίνεται ἐντετυπωμένη ἡ χάρις καὶ ἁρμονία, ἡ διακρίνουσα ἄλλοτε τὸ κατεδαφισθὲν κτίριον, οὗ ἀπετέλει μέρος.

Ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλον λόγον ἔχουσιν ἀξίαν τινὰ τὰ ἠκρωτηριασμένα ἐκεῖνα μνημεῖα. Ὡς ἄδηγοι ἄπταιστοὶ ὁρίζουσι χωρογραφικῶς τὸ μέρος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε βυζαντινὸν κτίριον, γνωστὸν ἱστορικῶς ἢ ἄγνωστον. Ἡ ὑπόθεσις, ὅτι μετακομισθέντα ταῦτα ἀλλαχόθεν, καὶ μάλιστα ὀγκωδέστατοι κίονες ἐξαπήχεις, ἐξερρίφθησαν ἄνευ σκοποῦ, εἰς ὃ μέρος ἤδη εὐρίσκονται, φαίνεται πιθανὴ κατ' ἐλαχίστην μοῖραν. Τὸ μᾶλλον πιθανὸν εἶναι, ὅτι, ἐκθαπτόμενα ἐκ τοῦ κατὰ καιροὺς ἀνασκαπτομένου ἐδάφους, ὡς ἀνωτέρω ἐδηλώθη, πρὸς ἐνθῆσιν θεμελίων νέων οἰκοδομῶν καὶ ρυμοτομίαν, ἀφρέθησαν ὡς ἄχρηστοι λίθοι εἰς τὰς γωνίας καὶ ἄκρας τῶν ὁδῶν πλησίον τοῦ μέρους, ἐξ οὗ ἐξετάφησαν, ὡς συμβαίνει καὶ σήμερον πολλαχοῦ, καὶ μάλιστα εἰς ἀποκέντρους συνοικίας τῆς ἡμετέρας μεγαλουπόλεως.

Δ.

Τὰ ἀτελῆ καὶ ἐν πολλοῖς ἠκρωτηριασμένα λείψανα τῆς βυζαντινῆς δομικῆς, περὶ ὧν διελάβομεν διὰ μακρῶν ἐν τῇ ἀμέσως προηγούμενῃ διατριβῇ, προέρχονται ἐξ ἀκαθορί-

στων οἰκοδομῶν, ἱερῶν ναῶν καὶ ἄλλων εὐκτηρίων οἴκων· εἰσὶ δὲ ταῦτα ὀγκώδεις κίονες μετὰ ἢ ἄνευ κιονοκράνων, στήλαι, κιονόκρανα, τεμάχια κίωνων, φιάλαι κλπ. Περὶ τὰ 25 τοιαῦτα ἀνεύρομεν τυχαίως, ἐταστικὸν μόνον βλέμμα ρίψαντες τῇ δε κακείσε, διερχόμενοι ὁδοὺς τινὰς καὶ ρύμας τῆς πρωτεύουσας, ὡς ἀνεύρομεν εἰς ἀπόκεντρα μέρη καὶ στήλας ὀρθίως ἰσταμένας, κεχωσμένους δ' ἐν τῷ ἐδάφει κατὰ τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπιστροφάματα δαπέδου ἐκ μαρμάρου καὶ τοιχώματα ἠρειπωμένα.

Ἐπόμενοι τῇ ἰδέᾳ, ὅτι καὶ ἐκ τῆς μελέτης τοιούτων ἐρειπίων, συντριμμάτων καὶ κλασμάτων προσγίνεται ὄφελος τῇ ἀρχαιολογίᾳ, τῇ τοπογραφίᾳ καὶ ἱστορίᾳ, παρατιθέμεθα κατωτέρω σύντομον περιγραφὴν τῶν διαληφθέντων 25 τεμαχίων, σημειοῦντες μόνον τὸ εἶδος καὶ τὰς διαστάσεις ἐκάστου ἐξ αὐτῶν μετὰ τοῦ μέρους, ὅπου εὐρίσκεται σήμερον².

α] Τεμάχιον στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, π. 1,07, ὕ. 0,74. Ἀνεστήλωται παρὰ τινὶ ἑβραϊκῇ συναγωγῇ ἐπὶ τῆς λεωφόρου, ἣτις ἄγει εὐθὺ ἐκ Βαλατᾶ εἰς Ἐγιοῦπ, ἀριστερᾶ τῷ μεταβαίνοντι εἰς τὸ εἰρημένον προάστειον.

β] Τεμάχιον στήλης ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, π. 1,60, ὕ. 0,80. Ἰσταται ἐν τῇ ἄκρᾳ παρόδου τῆς συνοικίας Λόντζας, παρὰ τὴν ἐνορίαν Ξυλοπόρτης, ἀριστερᾶ τῷ ὁρῶντι πρὸς δυσμὰς. Ἡ πάροδος φέρει εἰς τὴν ἀνατολικὴν ἐξώθυραν τοῦ ἁγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν.

γ] Τεμάχιον ὀγκώδους κίονος ἐκ καταστίκτου μαρμάρου, ἀμαυρωθέντος ἐκ τῆς ἀτμοσφαιρικῆς ἐπηρείας, π. 3, ὕ. 1,20. Εἶναι ἀνεστηλωμένον ἐπὶ τῆς ἀπὸ Ἐγρη-καποῦ εἰς Ἐδινῆ-καποῦ ὁδοῦ, ἐξωθεν τῶν χερσαίων τειχῶν, ἀριστερᾶ τῷ ἀνερχομένῳ τὴν ὁδὸν καὶ

1. Ὁμογενὴς ἐπιστήμων φιλάρχαιος γράφει πού: «Ὁ ἀρχαιολόγος, ἀνασκαφὸς ποιούμενος, ἱκανοποιεῖται καὶ θρύμματα ἀκόμη ἀρχαίου ἀγγείου ὅταν εὐρηθῇ, βαναζητῶν θησαυροὺς καὶ ἀγάλματα πολυτελῆ καὶ λοιπὰ σπανιώτατα εἶδη» (Περιοδικ. Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου, τόμ. ΚΖ', σελ. 183).

2. Ἐνεκα τῆς ἀπὸ τινος ἐξακολουθούσης ἐπιδιορθώσεως ὁδῶν τινῶν τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ τῆς ἐνιαχοῦ ρυμοτομίας, ἄλλα τῶν ἀρχαίων τούτων λειψάνων μετακινουῦνται ἐκ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν θέσεως καὶ ἄλλα ἐξαφανίζονται τέλειον.

3. π=περίμετρος μ=μῆκος ὕ=ὑψος. Οἱ ἀριθμοὶ δηλοῦσι μέτρα καὶ ἑκατοστά. Ἡ καταμέτρησις ἐγένετο διὰ τοῦ γαλλικοῦ μέτρου.

ΣΠΟΥΔΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Θέλετε νὰ πλύνετε τὰ ρούχᾶ σας καθαρῶτα, εὐκολῶτα καὶ εὐθηνῶτα; Δὲν ἔχετε, εἰμὴ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸν ἐν Λονδίῳ νεωστὶ ἐφευρεθέντα σάπωνα ΡΕΞ.

Ὁ σάπων ΡΕΞ ὀλιγοστεύει τὰ ἔξοδα, συνταμύει τὴν πλῆσιν, δὲν καυράζει τὰς πλύστρας καὶ δὲν φθείρει καθόλου τὰ ρούχα.

Ὁ σάπων ΡΕΞ, ἀποδειχθεὶς ἐν ἀγγλικῷ διϋλιστηρίῳ ἀπηλλαγμένος πάσης φθοροποιᾶς ὕλης, ἐφωδιάσθη καὶ μετ' ἐπίσημον πιστοποιητικὸν τοῦ Κυβερνητικοῦ Χημείου.

Μὲ ὀλίγον ΡΕΞ δύνασθε περιῆρμα νὰ καθαρίσετε μαγειρικὰ σκευῆ, τάπητας, μουσαμάδες, μάρμαρα, ὑάλους παραθύρων, ὅλα ἐν γένει τὰ ὑάλινα καὶ ἄργυρά σκευῆ καὶ σανίδια ἀκόμη.

Ἡ ἐφάπαξ χρῆσις τοῦ σάπωνος ΡΕΞ ἀρκεῖ ν' ἀποδείξη τὴν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων μας.

ἐμπροσθεν μικροῦ μωαμεθανικοῦ νεκροταφείου.

δ] Τεμάχιον κίονος ἐκ γρανίτου, π. 2, ὕ. 0,95. Ἀνεστήλωται ἐν ἡ θέσει καὶ ὁ προειρημένος κίον.

Σημ.— Καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἣτις διατρέχει τὸ αὐτὸ διάστημα μετὰ τῷ Ἐγρη-καποῦ καὶ Ἐδινῆ-καποῦ, ἐνδοθεν τοῦ ἀρχαίου τείχους, ἀπαντᾷ τις θραύσματα κιονοκράνων καὶ μικρὰ τεμάχια στήλων, προσπεπηγμένα τῇ δε κακείσε ἐπὶ τῶν δύο πλευρῶν τῆς ὁδοῦ.

ε] Κιονόκρανον ἐντέχνως ἐξεργασμένον διὰ γλυφῶν, π. 1,20, ὕ. 0,40. Εὐρίσκεται πλησίον τῆς ἐξωθύρας μικροῦ τεμένου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τσινάρ, ἣτις ἄγει ἀπὸ Βαλατᾶ εἰς Σαλμάτομβρουκ, ἀριστερᾶ τῷ ἀνερχομένῳ.

στ] Τεμάχιον κίονος ἐξ ἐρυθροῦ καταστίκτου μαρμάρου, π. 1,20, μ. 1,30. Κεῖται ἐν τῷ αὐλόγυφῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κυπαρισσᾶ ἐν Ὑψωμαθείοις.

ζ] Τεμάχιον κίονος ἐξ ἐρυθροῦ καταστίκτου μαρμάρου, π. 1,20, ὕ. 0,90. Ἰσταται εἰς ὃ μέρος κεῖται καὶ τὸ ἀμέσως προηγουμένως ἀναγραφὲν τεμάχιον.

η] Κιονόκρανον καλῶς ἐξεργασμένον, π. 1,20. Εἶναι προσκεχωσμένον κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κυπαρισσᾶ ἐν Ὑψωμαθείοις.

θ] Κιονόκρανον, οὗ αἱ γλυφαὶ ἀτελῶς ἐξεργασμέναι, π. 1,40, ὕ. 0,40. Εἶναι προσκεχωσμένον ἐν τῇ αὐλῇ τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Μηνᾶ ἐν Ὑψωμαθείοις.

ι] Κίονος παχυτάτου τεμάχιον ἐκ γρανίτου, π. 2, ὕ. 1,30. Ἰσταται πλησίον κρήνης κατὰ τὴν ἄγουσαν εἰς Ὑψωμαθεῖα ὁδόν, δεξιᾶ τῷ ἀνερχομένῳ αὐτὴν, οὐ μακρὰν τῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Γεωργίου.

ια] Κίον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, π. 1,30, μ. 3. Κεῖται ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ Πετρη-καποῦ ἐν Φαναρίῳ, ἀριστερᾶ τῷ διερχομένῳ αὐτὴν καὶ βαίνοντι πρὸς δυσμὰς, παραπλευρῶς τῆς σχολῆς Μαρασλῆ. Ἐξήχθη ἐκ τοῦ ἀνασκαφέντος γηπέδου ἀπὸ βάθους 4 πήχεων ἐπὶ τοῦ γηπέδου τούτου ἀνηγέρθη τὸ κτίριον τῆς εἰρημένης σχολῆς.

ιβ] Κιονόκρανον ἠκρωτηριασμένον, π. 1. Κεῖται κατὰ τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ Πετρη-καποῦ, ἐγγὺς τῆς σχολῆς Μαρασλῆ, ἐκ τῶν θεμελίων τῆς ὁποίας ἐξετάφη.

ιγ] Κίονος τεμάχιον ἐκ μέλανος λίθου,

Ἡ χρῆσις τοῦ σάπωνος ΡΕΞ εἶναι πολὺ εὐκόλος καὶ ἀπλουστάτη, δίδονται δὲ δωρεὰν εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ὁδηγίαι χρῆσεως εἰς 7 γλώσσας.

Τιμὴ ὠρισμένη ἐν Κων/πόλει τὸ κυτίον (1 χιλιόγρ. καθ.) πρὸς 4 γρ.

Διὰ τὰς ἐπαρχίας προστίθενται τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ.

Εἰς τοὺς πωλητὰς γίνεται ἀνάλογος ἐκπτώσις. Παραχωρεῖται μονοπωλιακὴ ἐξόδεσις εἰς τὰς ἐπαρχίας διὰ λ/σμὸν τοῦ πωλητοῦ.

Γενικοὶ πράκτορες δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἐν Κων/πόλει οἱ κ. κ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΗΣ καὶ Α. ΣΙΚΙΑΡΟΓΛΟΥ.

Γραφεῖον καὶ κεντρικὴ ἀποθήκη ἐν Σταμπούλ, Βαλὸν Παζάρ, Νέβσεχιε Χάν.

π. 1,50, ὕ. 0,80. Βλέπει τις αὐτὸ ἔμπεληγμένον κατὰ τὸ ἄκρον τῆς λεωφόρου Τουφεκχανέ—Οὔνκαπαν, δεξιᾷ τῷ προσβλέποντι πρὸς ἀνατολάς.

ιδ') Κίων ἐκ λευκοῦ μαρμάρου καλῶς ἐξεργασμένου, κατὰ τὸ ἄκρον τετραυσιμένους, π. 1,50, μ. 3,50. Κεῖται χαμαὶ κατὰ τὴν δεξιάν τῷ ὄρῳντι πρὸς ἀνατολάς πλευρὰν τῆς λεωφόρου Οὔνκαπαν—'Αρπατζιλάρ' ἐξετάφη πρὸ 6 ἐτῶν ἐκ τῶν θεμελίων τῆς παρακειμένης νέας οἰκοδομῆς, κτισθείσης ἐγγύτατα τοῦ ἀρχαίου τείχους μεταξὺ δύο ὁδῶν, ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῦ τείχους, οὗ τὸ ἔμπροσθεν τῆς οἰκοδομῆς μέρος κατηδαφίσθη χάριν τῆς προσήψεως αὐτῆς¹.

ιε') Μάρμαρον λαξευτὸν μετὰ γλυφῶν, μ. 0,80, πλάτους 0,60. Κεῖται κατὰ τὴν ἀπέναντι πλευρὰν τῆς προειρημένης λεωφόρου.

ιστ') Τεμάχιον κίονος ἐκ γρανίτου, π. 1,50, ὕ. 1,30. Βλέπει τις ἐστηλωμένον ἔμπροσθεν κρήνης ἀριστερᾷ τῷ ἀνερχομένῳ τὴν ὁδὸν Γενῆ-Βαξέ καὶ βαίνουντι εἰς Τὸπ-καποῦ.

ιζ') Τεμάχιον κίονος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, μετὰ γλυφῶν εἰς τὰ ἄκρα, π. 1,20, μ. 0,90. Κεῖται ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς ἐκκλησίας ἀγίου Νικολάου Τὸπ-καποῦ, κάτωθεν τῶν κελλίων τῶν ἱερέων.

ιη') Τεμάχιον κίονος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου π. 1,30, μ. 1,30. Εὐρίσκεται ἐν τῷ προαυλίῳ τῆς ἐκκλησίας Τὸπ-καποῦ, παρὰ τὴν ἐξώθυραν.

ιθ') Τεμάχιον κίονος μέλανος χρώματος, π. 0,90, ὕ. 1. Βλέπει τις ἐστηλωμένον παρὰ τινι γωνίᾳ τῆς ὁδοῦ 'Αρπατζιλάρ—Οὔνκαπαν.

κ') Τεμάχιον κίονος ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, φέρον ἐντέχνους γλυφὰς εἰς τὰ ἄκρα, π. 1,80, ὕ. 1,20. Ἰσταται εἰς τὸ ἀριστερὸν ἄκρον τῆς ἀπὸ Κουροῦ-τσεσμέ εἰς 'Αρναούτ-κιοῦ ὁδοῦ, πλησίον τοῦ αὐτόθι μικροῦ τεμένους.

κα') Κιονόκρανον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου,

1. Κατὰ τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ ἐδάφους πρὸς ἐνθεσιν τῶν θεμελίων τῆς οἰκοδομῆς ἀνευρέθησαν εἰς ἰκανὸν βάθος πλὴν τοῦ εἰρημένου κίονος καὶ ἠκρωτηριασμένα κιονόκρανα, λαξευτοὶ λίθοι καὶ μάρμαρα, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν οἰκόντων αὐτόθι ὁμογενῶν Μικρασιατῶν, πάντα ταῦτα ἀδιαφιλονείκητα μαρτύρια, ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ναὸς ἐνδοθεν τοῦ τείχους καὶ προσεχῆς αὐτῷ.

φέρον περίξ γλυφὰς περιποκάδην. Σπόνδυλοι ἀνὰ 6 ἀνισομεγέθεις περιστέφουσι τὰ δύο ἄκρα αὐτοῦ· δύο τούτων, οἱ πρὸς τὰ κάτω, μείζονες καὶ προσεχόντες, π. 1,50, ὕ. 0,45. Ἐπικάθηται ἐπὶ τεμαχίου κίονος καὶ εἶναι ἀπειροκάλως ἐξεργασμένον, βλέπει τις αὐτὸ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀπὸ Τσαρσαμπά εἰς τὸ τέμενος Σουλτάν Σελλι ἀγούσης, πλησίον κρήνης.

κβ') Ὁ κατερχόμενος τὴν ἀπὸ Σαλμάτομ-βρουκ πρὸς τὸν Βαλατάν ὁδὸν βλέπει ἐν τῇ ἄκρᾳ τῆς ἐκεῖ σχηματιζομένης μικρᾶς πλατείας Σουλτάν Χαμάμ λείψανόν τι τῆς βυζαντινῆς τέχνης, ὁμοιον πρὸς φιάλην, π. 1,65, ὕ. 0,40. Σπόνδυλοι 4 ἐπιστέφουσι τὰ ἄκρα. Ἡ ἐπιφάνεια αὐτοῦ εἶναι περιφερικὴ καὶ καλύπτεται ὑπὸ γλυφῶν παρεμφερῶν πρὸς φυλλώματα, πρὸς δὲ τὰ ἄνω σχηματίζει τετράγωνον ἐπίπεδον μὲ κοίλωμα ἀβαθές. Αἱ γλυφαὶ εἶναι ἐντέχνως καὶ συμμετρικῶς ἐξεργασμένα.

κγ') Τετράγωνον ἐκ μαρμάρου ὑπόβαθρον, πρὸς τὰ ἄνω ἐπίπεδον· μήκος ἐκάστης πλευρᾶς 0,70, ὕ. 0,40· παράλληλοι ραβδώσεις διαυλακοῦσι τὰς 4 πλευρὰς αὐτοῦ. Ἡ ἐπιφάνεια ἐκάστης τούτων 0,40 x 0,70· ἐπὶ τῆς μιᾶς διακρίνεται ἐγγεγλυμμένος σταυρός. Κεῖται πλησίον μικροῦ τεμένους μεταξὺ Τεκφουρ-σεράι καὶ Ἐγοῦ-καποῦ, ἔσωθεν τοῦ χερσαίου τείχους. Ἐχρησίμευε δὲ πιθανῶς ἐν ἱερῷ ναῷ, ὅπως ὑποβαστάζῃ φιάλην ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον.

κδ') Κίων ἐκ λευκοτάτου μαρμάρου μετὰ πτωχῶν γλυφῶν εἰς τὰ δύο ἄκρα, μ. 2,50, π. 1,25. Εὐρίσκεται κείμενος χαμαὶ εἰς τὸ πρὸς ἀριστερὰ τῷ ἀνερχομένῳ τὴν ἀπὸ Ἐιβάν-σεράι πρὸς τὴν βόρειον θύραν τοῦ ἀγιάσματος τῶν Βλαχερνῶν γήπεδον. Ἐξήχθη ἀπὸ βιάθους 5 πήχεων κατὰ τὴν πρὸ 4 ἐτῶν γενομένην ἐκεῖ ἀνασκαφὴν τοῦ ἐδάφους. Προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν, εἰς οὗ τὸν εὐρύτατον περίβολον περιλαμβάνεται τὸ διαληφθὲν γήπεδον¹.

κε') Φιάλη εὐρισκομένη ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ τεμένους Σουλτάν-Σελλι ἐφελκύει τὴν προσοχὴν παντὸς παρατηρητοῦ. Ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι ὀλίγιστα παρόμοια ἐκ μαρμάρου δοχεῖα, τεθειμένα τὸ πάλαι παρὰ τῇ εἰσό-

1. Βλ. ἡμετέραν διατριβὴν «Θέσις τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τῶν Βλαχερνῶν» ἐν «Ἐκκλ. Ἀληθεία» τόμος Α', σ. 143—144 καὶ 151—152. Εἰρήσθω, ὅτι ὁ ἀγοράσας τὸ ἐκ τῶν ἐκεῖ ἀνασκαφῶν ἐξαχθὲν ὕλικόν (πλίνθους, τεμάχια μαρμάρων ἐξεργασμένων καὶ μὴ, πλάκας ἐκ παχέου λίθου, κιονόκρανα τετραυσιμένα καὶ ἄλλα) καὶ μεταπωλῆσας αὐτὰ ἐπικερδῶς, προδίδετο νὰ ἐκποιήσῃ καὶ τὸν ρηθέντα κίονα, ὃν θεωρεῖ ἴδιον κτῆμα ὡς εὐρεθέντα ἐν τῷ τόπῳ καὶ τὸ ἄλλο ἐξαχθὲν ὕλικόν. Εὐτυχῶς μέχρι σήμερον ὁ κίων δὲν μετεκινήθη ἐκεῖθεν.

δο τῶν βυζαντινῶν ναῶν¹, ἀπεκάλυπεν ἡμῖν ἡ βυζαντινὴ ἀρχαιότης, νοοῦμεν εὐκόλως οἷα ἡ ἀξία τοῦ εἰρημένου σεβαστοῦ λειψάνου, ὅπερ περιγράφωμεν διὰ βραχέων, π. 2,50, ὕ. 0,85, βάθος 0,60, πάχος πρὸς τὸ χεῖλος 0,12. Ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια, οἷσα περιφερικὴ, εἶναι διηρημένη εἰς 2 ζῶνας μετὰ ποικίλων γλυφῶν· ἡ πρὸς τὸ χεῖλος ζῶνη εἶναι τελείως κατεστραμμένη, ἀλλὰ τῆς ἐτέρας αἱ γλυφαὶ εἶναι καλῶς διατετηρημέναι καὶ παριστώσι κλάδους μετ' ἀνθέων καὶ ἄλλα παρεμφερῆ ἀπεικάσματα. Ἡ φιάλη διατηρεῖται καθόλου ἐν καλῇ καταστάσει· οὐδὲν δὲ σημειῶν ἀκρωτηριασμοῦ παρατηρεῖται.

Τὰ 25 ταῦτα λείψανα, ὧν τὴν περιγραφὴν βλέπει ἀνωτέρω ὁ ἀναγνώστης, ἀνεύρομεν ἐν 6 ἢ 8 συνοικίαις, εἰς ἃς ἐποιήσαμεν ἐρεῦνας ἐν ὧραις σχολῆς· ἀλλ' ὅστις ἤθελεν ἔχει τὴν ὑπομονὴν νὰ ἐπισκεφθῇ πάσας τὰς συνοικίας τοῦ Βυζαντίου, καὶ αὐτὸς ἔτι τὰς ἀποκέντρους καὶ μεμακρυσμένας, καὶ ἐρευνήσῃ μετὰ προσεκτικοῦ ὀφθαλμοῦ τὰς γωνίας καὶ ἄκρας τῶν ὁδῶν καὶ διόδων καὶ στενωπῶν καὶ αὐτὰ τὰ γυμνά καὶ μεμονομένα οἰκόπεδα καὶ τὰ προαυλία τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τεμενῶν, θ' ἀνεύρη ἑκατοντάδας τοιούτων πενιχῶν μνημείων τῆς βυζαντινῆς ἀρχαιότητος.

ΗΛΙΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΔΗΣ

1. Ἐπληροῦντο ὕδατος καθηγιασμένον ἐξ οὗ ἐροαντιζοντο οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸν ναὸν ἐν καιρῷ τῆς θείας λειτουργίας.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ἡ «Νεομάρτυς Ἀργυρῆ». — Ἐξεδόθη ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Νεομάρτυς Ἀργυρῆ» πραγματεία θεησκεινική, ἱστορικὴ καὶ ἐποικοδομητικὴ, συγγραφείσα ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου νέου κ. Φιλίππου Στεφ. Φιλίππιδου, δικηγόρου. Τὸ βιβλίον, ἀποτελούμενον ἐξ 70 σελίδων, πωλεῖται ἀντὶ 5 γροσίων, ἅτινα καὶ διατίθενται ὑπὲρ ἐκπαίδευσως τῶν ἀπόρων μαθητῶν τῆς κοινότητος Χριστιοῦ. Ἀντίτυπα πωλοῦνται καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ «ὈΨΟΛΑ».

«Ἑλληνικὴ Φιλολογικὴ Βιβλιοθήκη». — Φέρεται εἰς γνώσιν τῶν ὑπερδισχιλίων κ. κ. συνδρομητῶν τῆς «Ἑλλ. Φιλ. Βιβλιοθήκης», ὅτι ἡ ἐκδοσις ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Β. Μέντζον, βιβλιοπώλην ἐν Πέραν, Τεκέ, ἀρ. 412. Ὁ πρῶτος τόμος, τὸ ἑνα γωνίως ἀναμενόμενον «Φύλλον οὐκῆς» τοῦ κ. Δημ. Μ. Μελισσοπούλου, τίθεται εἰς κυκλοφορίαν ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὸ ἀργότερον. Ἐν τούτοις θὰ ἐξακολουθήσῃ μεχρὶ τέλους ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν παρὰ τε τῷ ἐκδότῃ, ὡς καὶ παρὰ τῷ διευθυντῇ τῆς Βιβλιοθήκης κ. Δημ. Θ. Παπαβασιλείου (Ρωσικὸν Προξενεῖον, Πέραν). Ζητήσατε τὴν ἀγγελίαν. Τιμὴ ἐκάστου τόμου γρ. 5. ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις 6.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΟΣΜΑΝΙΕ»

ΠΑΥΛΟΥ Ε. ΠΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΝ ΝΕΟΧΩΡΙῶ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Νέον φαρμακεῖον ἰδρύθη εἰς τὸ Νεοχώριον τοῦ Βοσπόρου ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀγ. Νικολάου, ἀρ. 228 ἐναντι τοῦ σταθμοῦ τῆς χωροφυλακῆς. Εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦτο θὰ εὐρίσκωσιν οἱ βουλόμενοι φάρμακα νοπότατα, πρωτίστης ποιότητος, ἀφθονίαν διαφόρων σπασματικῶν, ἐν δὲ τῇ ἐκτελέσει τῶν παραγγελιῶν τῶν εὐλαχρίσιαν, εὐσυνειδησίαν καὶ μετρίαν τιμὰς. Διάφοροι ἰατροὶ καθ' ὠριότητα ὧρας θὰ ἐξετάζωσι τοὺς ἀσθενεῖς, θὰ προσφέρωσι δὲ τὰς συμβουλὰς τῶν δωρεῶν εἰς τοὺς ἀπόρους.

Ο ΦΘΗΝΙΑΤΖΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΕΝ ΠΕΡΑΝ

ΔΙΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛ. ΤΗΣ ΠΗΝΑΓΙΑΣ, ΑΡΙΘ. 10

Ἄπιστευτος εὐκαιρία διὰ τὰς οἰκογενεῖας.

Προσοχή! Προσοχή!

Χιλιῶν λερῶν ἐμπορεύματα θὰ πωληθῶσι διὰ πεντακοσίας λίρας, ἤτοι μὲ ἐκπτώσιν 500/0 ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ἀξίας.

Ἦτοι Μανδαπόλαις 56 πήχεων διὰ γροσία 75. Σινδόνια μονόφυλλα 3 πήχ. φάρδους 4 3/4. Διάφορα Στόρια κεντημένα διὰ 7 γρ. Μπασμάδες 60 παράδες. Μουσαμάδες ἀρίστης ποιότητος 3 πήχ. πλάτους διὰ 8 γρ. Τούλια μπερτέδων ἀπὸ 1 1/4. Κάλτσες ἐγγυημένες διὰ 2 1/2. Φουστὲς πολυτελείας διὰ 15 γρ. Μπλουζὲς κεντημένες διὰ 15 γρ. καὶ πλείστα ἄλλα εἶδη θὰ πωληθῶσι σχεδὸν χάρισμα.

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΑΡΤΕΛΑΡΗΣ

Ἀνταλλάσσει γραμματόσημα μὲ ὄλον τὸν κόσμον. Ἀγοράζει τουρκικὰ γραμματόσημα ἄνω τῶν 5 γροσίων πάσης ἐκδόσεως. Δὲν στέλλει ποτὲ πρῶτος

Διεύθυνσις: THÉODOSE ARTÉLARIS

Banque d'Athènes

BAFFRA

près Samsoun (Turquie d'Asie)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΗΡΑΤΟΣ

Είναι γνωστή βεβαίως ή εργασία, την όποίαν έκτελει ό διαπρεπής βακτηριολόγος Μετσνικώφ πρός καταπολέμησιν του γήρατος και παράτασιν της ζωής. Την παρελθοσαν έβδομάδα εις την 'Ακαδημίαν των 'Επιστημών των Παρισίων έκαμε σοβαράν ανακοίνωσιν, ή όποία προξένησε ζωηράν έκπληξιν.

Κατά τον Μετσνικώφ, τά έν τή οργανισμώ παραγόμενα δηλητήρια γίνονται άφορμή της παρατηρουμένης έξαντλήσεως και του προώρου γήρατος. Ένα λοιπόν ταυτα προληφθώσιν, είναι άνάγκη νά καταπολεμηθώσι τά φθοροποιά ταυτα μικρόβια, τά όποία κατά πρότίμησιν γεννώνται εις τό έντερικόν σύστημα. Αί μόναί ούσαι, αί όποίαι δέν παράγουσι σχεδόν τοιαυτα δηλητήρια, είναι αί φυτικά, αί όποίαι είναι πλούσιαι εις σάκχαριν, ήτοι φοίνικες, τεύτλα, καρύττα, δι' αυτό ό Μετσνικώφ και ό Βίλμαν έσκέφθησαν, ότι άν έδημιουργείτο πηγή τις σακχάρους εις τό έντερικόν σύστημα, τό άληθές αυτό εργαστήριον των δηλητηρίων, ταυτα θά καταπολεμοδντο έπαρκώς. Έπειδή όμως είναι πολύ δύσκολον νά φθάσωσι τοιαυτα ούσαι εις έπαρκή ποσότητα μέχρι του άκρου έντερικου σωλήνος, έσκέφθησαν νά παραγάγωσιν αυτάς διά μικροβίου διά μέσου των άμύλων, τά όποία εισέρχονται εύκόλως εις τό παχύ έντερον. Το μικρόβιον λοιπόν τουτο εύρέθη εις τό έντερικόν του κυνός σύστημα, ώνομάσθη δέ γλυκοβακτήριον, εισαγόμενον δέ εις τον οργανισμόν μετά των γεωμήλων, ήλάττωσε τον αριθμόν των φθοροποιών μικροβίων εις τους μύς, όπου έγέγοντο κατ' αρχάς πειράματα και κατόπιν εις τους ανθρώπους.

Εις τον άνθρωπον κατόπιν μικτής διαίτης, δι' ής εισήρχετο ποσότης 120 γραμ. κρέατος κατά τά δύο γεύματα, 500—600 γρ. ζυγά-

λακτος, χόρτα, όπωρικά και άμυλώδη μετά των έν λόγω γλυκυδακτηρίων, παρατηρήθη σημαντική έλάττωσις δηλητηρίων εις τον έντερικόν σωλήνα. τουθ' υπερ έμπνέει πολλάς έλπίδας, ότι ό άγών κατά του γήρατος θά στεφθή έν τέλει υπό μεγάλης έπιτυχίας.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΒΕΖΟΥΒΙΟΥ

Αίαν παράτολμος έπιστημονική εξερεύνησις εξετελέσθη υπό του καθηγητου Μαλλάντα, όστις, άψηφών πάντα κίνδυνον, κατήλθεν έντός του ήφαιστείου Βεζουβίου και επί δύο περίπου ώρας έκαμε πολύ ένδιαφερούσας παρατηρήσεις, λαθών φωτογραφίας του έσωτερικου και γενικώς ιδέας περι της καταστάσεως του έσωτερικου του κρατήρος, του αιωνίως καπνίζοντος και πυριφλεγους Βεζουβίου.

Έπωφεληθείς της καταπαύσεως των φλογών ό τολμηρός φυσιοδίφης, κατήλθε κατ' αρχάς εις βάθος 380 ποδών και μετά τας πρώτας αυτου παρατηρήσεις ειδοποίησε τους επί της κορυφής του κρατήρος βοηθούς του, όπως χαμηλώσωσι τά σχοινία, εκ των όποιων έξηρτάτο τό κάθισμά του, εις βάθος 130 άκόμη ποδών και εύθύς μετά τουτο εις βάθος 350 και μετ' όλιγον εύρίσκετο 1000 πόδας εις τό βάθος του κρατήρος υπό θερμοκρασίαν 98 βαθμών έν τή μέση της υπερθέρμου λάβας του ήφαιστείου και των αναδιδομένων αερίων.

Άνασυρόμενος μετά δίωρον ό κ. Μαλλάντα, έξεφράσθη μετά θαυμασμού διά τας παρατηρήσεις του και δέν παρέλειψε νά ύψώση εις τά άνγλία βάθη του πυριφλεγους ήφαιστείου μίαν έρυθράν σημαίαν.

Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΩΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Νέον εύφυέστατον σύστημα πρός απόδειξιν της άντοχής των αεροπλάνων και συγχρόνως πρός εκπαίδευσιν των αεροπόρων αξιωματικών έδοκιμάσθη έσχάτως εις Παρισίους. Έπί σιδηροδρομικής άτμαμάξης έτοποθετήθη και στερεώς έδέθη διά σχοινίων επ' αυτης έν μονοπλάνον, έτοιμον πρός πτήσιν, επ' ου έπέβαινον δύο αξιωματικοί.

Όταν ή άτμάμαξα έτέθη εις κίνησιν με ταχύτητα πάντοτε αυξουσαν άνά την έξοχήν επί ειδικής γραμμής, παραχωρηθείσης υπό της σιδηροδρομικής εταιρίας, οι αξιωματικοί προέβησαν μετά του αεροπλάνου εις διαφόρους κινήσεις πτήσεως, ζητοθντες νά προκαλέσωσιν όσον τό δυνατόν περισσότερα άέρια ρεύματα υπό τας πτέρυγας του αεροπλάνου. Το μονοπλάνον έδειξεν ούτως άντοχήν εις ταχύτητα πρώτον έκατόν και είτα έκατόν είκοσι χιλιομέτρων την ώραν εις όλας τας κινήσεις, εις ός προέβησαν οι αξιωματικοί. Τα πειράματα θά εξακολουθήσωσι μέχρις ότου σχηματισθ ή γνώμη περι των άτυχημάτων, τά

όποία έπισυμβαίνουσιν εις τά αεροπλάνα συνεπεία θραύσεως των πτερύγων.

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΕΝ ΤΗ ΣΧΟΛΗ

Σχολικός Ιατρός του XVI τμήματος έν Παρισίους, γράφει ή «Gazette des Hôpitaux», πρός καταπολέμησιν της άκαθαρσίας της κόμης των μαθητών διένειμεν έντυπον εις τους μαθητάς την ακόλουθον σημείωσιν :

«Η παρουσία φθειρών και των ώων των επί της κόμης των μαθητών άποτελει πάθησιν μεταδοτικήν, άκάθαρτον, πάντοτε νοσηράν και ένλοτε επικίνδυνον. Είναι αποκρουστική και προκαλει εις παιδας καλώς διατηρημένους, ούς και άπειλει νά μολύνη, αντιπάθειαν νόμιμον και δικαιολογημένην. Συχνάκις συνεπάγεται παθήσεις του τριχωτου της κεφαλής (έκζεμα, gourme, έλκώσεις, έξοίδησιν των αδένων, άποστήματα κτλ.). Δύναται νά επιφέρη διά των έπιπλοκών της μολύνσεως βαθείας και νόσους έτι βαρείας. Γίνεται αίτία πάντοτε διαταραχών της γενικής υγείας, αντιθέτως πρός την γελοίαν πρόληψιν, ήεις θεωρει αυτην ως αίτιαν υγείας. Η καταστροφή άρα των παρασίτων και των ώων των είναι άπαραίτητος· είναι εύκολος. Είναι ύποχρέωσις διά τους έχοντας συνείδησιν άπέναντι των τέκνων των γονεΐς. Οι μαθηταί, παρ' ούς τό μέτρον τουτο της καθαριότητος δέν θά εφαρμόζεται, δέν δύνανται νά κρατηθώσιν έν τή σχολή. Πρός καταστροφήν των φθειρών άρχει νά βρέξωμεν άφθόνως την κόμην διά μίγματος έξ ίσων μερών έλαίου έλαιών και πετρελαίου κοινου (δχι essence de pétrole)· είτα την έπαύριον θά έκτελεται σαπούνισμα της κεφαλής διά savon noir. Τα ώά ή κονίδες, άτινα παραμένουσι κεκολλημένα εις την κόμην, θ' αφαιρεθώσι διά κτενίσματος έπιμελους και επανειλημμένου με κτένα λεπτήν άφθόνως και συχνάκις έντός κοινου όξους θερμου έμβαπτιζομένην. Θά είναι είτα έπωφελές νά σαπουνίζετα ή κεφαλή των παιδων κάθε όκτώ ήμέρας και νά πλύνωνται αί τρίχες διά alcool camphré. Φυσικώς όλα τά παιδία μίς και της αυτης οικογενείας θά αποκαθαίρωνται των παρασίτων των ταυτοχρόνως».

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΩΡΑΙΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Είναι δυνατή ή απόκτησις ωραίων παιδων και ποία τά πρός τουτο μέσα της έπιστήμης ;

Αυτό τό πολύκροτον και λίαν ένδιαφέρον κοινωνικόν ζήτημα προσπαθεί νά λύση τό έξόχως ωραίον έργον, όπερ εξέδωκεν ό διαπρεπής Ιατρός κ. Μ. Μωύσειδης υπό τον τίτλον :

Η ΚΑΛΙΠΑΙΔΙΑ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Σπεύσατε όλα και όλοι νά τό αποκτήσετε, αποστέλλοντες γραμματόσημα ταχυδρομικά 3 1/2 γροσίαν εις τον συγγραφέα (Dr M. Moissidès—Péra, 6 rue Hadji-Ahmed, Cons/plé), όποτε και θά λάβετε έν τεύχος έλεύθερον ταχυδρομικών τελών.

Όλα της κεφαλής
τά χειρουργικά
νοσήματα :
Ότων, Ρινός, Λαιμοῦ, Στόματος
 θεραπεύει ό ειδικός Ιατρός
Α. ΕΥΣΤΑΘΙΑΝΟΣ
 Πρώην χειρουργός εις την Λαρυγγολογικήν κλινικήν του Πανεπιστημίου της Βορδοαν και τακτικός βοηθός του καθηγητου Μουτο.
 — Ιατρός του Περσικοῦ νοσοκομείου. — Μέλος της λαρυγγολογικής εταιρείας των Παρισίων.
 Τας έγχειρήσεις έκτελει άνευ πόνων και άνευ αιμορραγιών.
 Λέγειται από 1—5 μ.μ. Πέραν, Ανατόλ χάν, 13.
 Τους πτωχούς δωρεάν Τρίτην και Σάββατον την πρωίαν από 8—10 1/2.
 Ίδιαιτερον τμήμα με έπιστήμονα όδοντοποιόν πρός κατωσκευήν παντός είδους τεχνικών όδόντων.

ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΤΟ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ

Κατ’ αὐτὰς πολὺς γίνεται λόγος διὰ τὸ Βουλγαρικὸν Σχίσμα καὶ τὴν ἄρσιν αὐτοῦ.

Ἴσως πολλοὶ ἐκ τῶν ἀναγνοστών μας δὲν γνωρίζουν τὴν ὅλην ἱστορίαν του, διὰ τοῦτο ἀναδημοσιεύομεν αὐτὴν ἐκ τῆς ἐσχάτης δημοσιευθείσης ἐπιτόμου «Γενικῆς ἱστορίας τῶν συγχρόνων γεγονότων μέχρι τῶν καθ’ ἡμᾶς», συγγραφείσης ὑπὸ τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἄν. Ἀσημακοπούλου.

Τί ὑπέκρυπτον.

Οἱ Βούλγαροι, ὑποτελεῖς εἰς τὴν Τουρκίαν, θρησκευτικῶς ἀνήκον εἰς τὸ Ὀρθόδοξον Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἄλλ’ ἀπὸ τοῦ 1858, ὑποκινούμενοι ἐξωθεν, ἤρχισαν νὰ ζητῶσιν ἰδιαιτέρους ἀρχιερεῖς, ἰδιαιτέρας ἐκκλησίας καὶ ἰδιαίτερον ἐκκλησιαστικὸν κέντρον.

Αἱ βουλγαρικαὶ αὐταὶ ἀπαιτήσεις ἀπέδειξαν ἐν τέλει, ὅτι ἐκρυπτον σχέδιον ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ἦρχισε συνάμα νὰ γίνεται φανερόν ὅτι ἐζητεῖτο ἡ ἐκκλησιαστικὴ διὰ νὰ ἔλθῃ ἀκολούθως καὶ ἡ ἐθνικὴ τῶν ἀνεξαρτησία.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀμέσως διεμαρτυρήθη διὰ τὰς ἀδίκους ταύτας ἀξιώσεις.

— Πρῶτα συμπτώματα.

Πρώτη κίνησις τῶν Βουλγάρων ἐφάνη εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, ὅπου οἱ ὀλίγιστοι Βούλγαροι ἐζήτησαν ἐκκλησίαν ἰδιαιτέραν διὰ νὰ λειτουργῶσιν εἰς αὐτὴν βουλγαριστί. Παρόμοιον ἐζητήθη καὶ εἰς τὴν Ἀχρίδα καὶ εἰς ἄλλας κατὰ μῆκος τοῦ Αἴμου πόλεις καὶ κομποπόλεις.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προσεπάθησε νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα, ἠναγκάσθη ὅμως ἐν τέλει νὰ ἀπορρίψῃ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις, διότι εἰς τοὺς Βουλγάρους, ὑποτελεῖς εἰς τὴν Τουρκίαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δοθῇ ἐκκλησιαστικὴ ἀνεξαρτησία. Ἄλλ’ οἱ Βούλγαροι δὲν ἠσύχασον καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐζήτησαν νὰ συστηθῇ πάλιν ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀχριδῶν, ἡ ὁποία εἶχε καταργηθῆ ἐπὶ Πατριάρχου Σαμουήλ τοῦ ἐπιλεγομένου Χαντζερῆ (1765).

— Ἡ μετριοπάθεια

τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου.

Ἐντεῦθεν ἀρχίζει σοβαρώτατος ἀγὼν μεταξὺ ἑλληνικῆς καὶ βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, διὰ νὰ προλάβῃ μεγαλειτέραν ρῆξιν μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων, ἀπεφάσισεν ὅπως εἰς δύο ἐκκλησίας τῆς Φιλιππουπόλεως αἱ ἀκολουθίαι τελῶνται βουλγαριστί, ἐνῶ σποδρότατα διεμαρτυρήθησαν διὰ τοῦτο οἱ ἐν Φιλιππουπόλει πολλοὶ Ἕλληνες.

Τῷ 1861, ἐπὶ Ἰωακείμ τοῦ Β’, διὰ συνδρομῶν τῶν Ἑλλήνων, ἐκτίσθη ἐν Βαλατᾷ, πλησίον τοῦ Φαναρίου, ἡ βουλγαρικὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, διὰ Σουλτανικοῦ δὲ Φιρμανίου ἐδόθησαν εἰς τοὺς Βουλγάρους ἀρκεταὶ παραχωρήσεις. Ἄλλὰ καὶ πάλιν δὲν ἔμειναν εὐχαριστήμενοι.

— Οἱ πρῶτοι ἀποσιδῆται.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ οἱ Μητροπολίται Φιλιππουπόλεως, Σόφιας, Λόφτσου καὶ Βιδύνης, ἐλθόντες εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὑπέβαλον παραίτησιν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καὶ διεμήνυσαν εἰς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Γρηγόριον τὸν ζ’, ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ὑπακούουν εἰς τὴν αὐτοκέφαλον βουλγαρικὴν ἐκκλησίαν, ἡ ὁποία ἰδρύθη ἐν Ὁρτάκιοι τοῦ Βοσπόρου (1868).

Ἡ Πύλη καὶ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος ἐπρότειναν διάφορα μέτρα, τὰ ὁποῖα ὅμως ἀπέρριψαν οἱ Βούλγαροι.

Ἐνεκα τούτου τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐρωτήσῃ καὶ τὰ ἄλλα Ὀρθόδοξα Πατριαρχεῖα καὶ τὰς αὐτοκεφάλους ὀρθόδοξους Ἐκκλησίας, πρὸς τὰς ὁποίας μὲ ἐγκύκλιον ἐξιστόρησε τὸ ζήτημα, ἐζήτησε τὴν σύγκλησιν Συνόδου ἐξ ὅλων τούτων, ἐνῶ συγχρόνως καθήρεσε τοὺς ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἠενήθησαν τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν.

— Ἡ ἐπέμβασις τῆς Ρωσίας.

Τῷ 1878 ἐδόθη εἰς τὴν Πύλην μαζβατᾶς, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίνοντο γνωσταὶ αἱ παραχωρήσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἦτο δυνατόν νὰ προβῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὅπως ἐκανόνισεν αὐτὸς ἡ συγκληθεῖσα Σύνοδος. Ἡ Πύλη παρεδέχθη καὶ ἐπεκύρωσε τὸν μαζβατᾶν.

Ἄλλ’ ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ὁ τότε πρεσβευτῆς τῆς Ρωσίας Ἰγνάτιεφ ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Πύλην νὰ ἐκδοθῇ Φιρμάνιον, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἀνεγνωρίζετο ἡ βουλγαρικὴ ἐκκλησία. Τὸ Φιρμάνιον ἐξεδόθη (27 Φεβρ. 1870) καὶ παρεδέχετο νὰ σχηματισθῇ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία μὲ βούλγαρον Ἐξάρχον, διοριζόμενον ὑπὸ τῆς Πύλης, χωρὶς εἰς τοῦτο νὰ ἀναμεινύεται τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Τοῦτο ἔχειροτέρευσε τὴν κατάστασιν καὶ ἠνάγκασε τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον σποδρῶς νὰ διεμαρτυρηθῇ πρὸς τὴν Πύλην. Ἐπιτροπὴ ἐκ Βουλγάρων, ἐλθοῦσα εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ἐζήτησε νὰ ἀναγνωρισθῇ ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία καὶ νὰ συγχωρηθῶσιν οἱ καθαιρεθέντες ἀρχιερεῖς. Ὁ Πατριάρχης ἠενήθη καὶ παρητήθη, ἀντ’ αὐτοῦ δὲ ἐξελέγη Ἀνθιμος ὁ ζ’ ὁ ἀπὸ Ἐφέσου.

— Ἐν ὥρᾳ νυκτός.

Ὁ Πατριάρχης Ἀνθιμος εὐθύς ἐζήτησεν ὅπως οἱ μὲν καθαιρεθέντες ἀρχιερεῖς ζητήσουν συγγνώμην καὶ φύγουν ἀμέσως εἰς τὰς ἐπαρχίας των, ἀρχίσουν δὲ νεαὶ διαπραγματεύσεις πρὸς συνεννόησιν, ἀπ’ εὐθείας μὲ τὴν Μεγ. Ἐκκλησίαν καὶ σύμφωνα μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικὸς κανόνας.

Τὴν νύκτα τῆς 5 Ἰανουαρίου δύο Βούλγαροι μητροπολίται, συνοδευόμενοι καὶ ὑπὸ μερικῶν λαϊκῶν, παρουσιασθέντες εἰς τὸν Πατριάρχην ἐζήτησαν τὴν ἄδειαν, ὅπως τὴν ἐπαύριον, ἑορτὴν τῶν Φώτων, λειτουργήσουν βουλγαριστί εἰς τὸν ἐν Βαλατᾷ ναὸν τοῦ ἁγ. Στεφάνου. Καὶ ὁ μὲν Πατριάρχης καὶ ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπέκρουσε καὶ κατεδίκασε τὴν τοιαύτην τόλμην, ἡ δὲ Κυβέρνησις ἐπέπληξε τοὺς ἐν ὥρᾳ νυκτός ἐνοχλήσαντας τὸν Πατριάρχην καὶ διέταξε χωροφυλακὴ νὰ φρουρῇ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Ἐν τούτοις ἡ λειτουργία ἔγεινε, χωρὶς τὴν ἄδειαν τοῦ Πατριάρχου, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ

Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐκ νέου διεμαρτυρήθη εἰς τὴν Πύλην.

Τέλος τὴν 15 Ἰανουαρίου 1872, μεγάλη εἰς τὸ Πατριαρχεῖα Σύνοδος, συγκροτηθεῖσα ἐκ τῶν 4 Πατριαρχῶν καὶ 18 Μητροπολιτῶν, ἀφώρισε τοὺς ἀπειθεῖς ἀρχιερεῖς, ἡ δὲ Κυβέρνησις τοὺς ἐξώρισεν εἰς τὴν Νικομήδειαν. Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτῶ ὁ ἐκλεγείς Βούλγαρος Ἐξάρχος Ἀνθιμος ὁ Βιδύνης, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεσκέφθη τὸν Σουλτάνον Ἀζήζ καὶ τοὺς ὑπουργοὺς, συνεχάρη τοὺς ἐν Νικομηδεῖα ἐξοριστούς καὶ ἐξέλεξε νέους ἀρχιερεῖς, σύμφωνα μὲ τὸ Φιρμάνιον, τὸ ὁποῖον ὥριζε τὰ περὶ τῆς Ἐξαρχίας. Ἐζήτησε νὰ παρουσιασθῇ καὶ εἰς τὸν Οἰκουμ. Πατριάρχην, ἀλλὰ κατ’ οὐδένα τρόπον ἔγινε δεκτός.

— Ἡ μεγάλη ἀπόφασις. Τὸ Σχίσμα.

Ἐνεκα τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν Βουλγάρων, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, κατόπιν πολλῆς σκέψεως ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ τὸ Σχίσμα μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Βουλγάρων.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον, κατόπιν λαμπρᾶς Πατριαρχικῆς λειτουργίας, συνήλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα μεγάλη Σύνοδος, εἰς τὴν ὁποίαν παρεκλήθησαν οἱ πρῶην καὶ οἱ ἐν ἐνεργείᾳ Πατριάρχαι, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἁγίου Ὄρους, τοῦ ὄρους Σινᾶ καὶ ἄλλοι κληρικοὶ.

Μόνον ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Κύριλλος, ἐλθὼν εἰς Κωνσταντινούπολιν, μὲ διαφοροὺς προφάσεις δὲν παρεκλήθησεν εἰς τὴν Σύνοδον. Ὅταν ὅμως ἐπανήλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ὁ ὀρθόδοξος χριστιανικὸς λαὸς ἐμφανέστατα ἔδειξε τὴν πρὸς τοῦτο ἀγανάκτησιν του.

Ὁ Κύριλλος ἔκτοτε ἐζησεν ὡς ἰδιώτης ἐν Κωνσταντινουπόλει, περιφρονούμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἕλληνας.

Ἡ Σύνοδος εἰς τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν συνέταξε τὸν Ὄρον τοῦ Σχίσματος, ὁ ὁποῖος τὴν Κυριακὴν 16 Σεπτεμβρίου 1872, μετὰ Πατριαρχικὴν καὶ πάλιν λειτουργίαν, ἀνεγνώσθη ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ὀρθόδοξων ναῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ χιλιάδων Ἑλλήνων ὀρθόδοξων χριστιανῶν.

— Ἡ ἐντύπωσις εἰς τοὺς Βουλγάρους.

Οἱ Βούλγαροι ἀνησύχησαν πολὺ μὲ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῶν Πατριαρχείων καὶ ἐδοκίμασαν μὲ διάφορα μέσα νὰ μετριάσουν τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἠπθάνθησαν.

Χιλιάδες ἀναφορῶν καθημέραν κατέφθανον εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἀπὸ μέρους Βουλγάρων, οἱ ὁποῖοι ὠμολόγουν πίστιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ τὴν Μεγάλην Ἐκκλησίαν.

Τέλος, σύσσωμον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐδικαίωσε τὴν ἀναγκαίαν ταύτην ἀπόφασιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἐδέχθη τὸ κηρυχθὲν καὶ μέχρι σήμερον ὑφιστάμενον καὶ συζητούμενον ἤδη Σχίσμα μεταξὺ ἑλληνικῆς καὶ βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας.

Οι σείχαι τῶν Σενουσί, οἵτινες λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἰταλῶν ἐν Βεγγάζῃ πόλεμον.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Εἰς ἓν μεγάλο κονσέρτο, τὸ ὁποῖον ἐδόθη πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν Νέα Ὑόρκῃ ὑπὲρ τῶν ἀπορφανισθέντων τέκνων καὶ τῶν χηρῶν τῶν μουσικῶν τοῦ «Τιτανικοῦ», ἐγνώσθη κάτι τι πολὺ περιέργον, κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἐνέχει πολὺ τὸ μυστηριώδες.

Πρόκειται περὶ ἐνὸς παραδόξου τηλεγραφήματος πρὸς τὸν Πρόεδρον Τάφτ, ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ μακαρίτου ταγματάρχου Ἀρχιβάλδου Μπούτ, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ὑπῆρξεν ἐν τῶν θυμάτων τοῦ «Τιτανικοῦ». Εἶναι μία ἐπιστολή, προερχομένη ἐκ τοῦ Κόσμου τῶν Πνευμάτων, ἡ ὁποία δὲν διεβιβάσθη διὰ μεσάζοντος (medium) ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀλλὰ διὰ τῆς κυρίας Ντεμῆσνερ, θυγατρὸς Ἀμερικανοῦ ναυάρχου καὶ χήρας τοῦ πρώην γραμματέως τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας ἐν Βασιγκιῶνι.

Ἡ κυρία Ντεμῆσνερ, λέγει, ὅτι ἔλαβε κοινοποίησιν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον τὴν 18 Ἀπριλίου, ὀλίγας ὥρας πρὶν κατορθῶσθαι

ἡ «Καρπαθία» νὰ ἔλθῃ εἰς ραδιοτηλεγραφικὴν συνεννόησιν μετὰ τοῦ «Τιτανικοῦ». Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς αὐτὴν ὁ Πρόεδρος Τάφτ προσεπάθει διὰ παντὸς μέσου νὰ λάβῃ πληροφορίας περὶ τοῦ ἐπιστηθίου φίλου του καὶ ὑπασπιστοῦ τοῦ Ἀρχιβάλδου Μπούτ.

«Θέλω νὰ ὁμιλήσω μὲ ἓνα ὁποιοδήποτε ἀπὸ τὸν κόσμον (λέγει τὸ τηλεγράφημα). Θέλω ὅπως αἱ λέξεις μου αὐταὶ φθάσουν μέχρι τοῦ Προέδρου Τάφτ. Οὐδέποτε ὑπῆρξα τόσο εὐλικρινῶς εὐτυχῆς, ὅσον τὴν στιγμὴν ταύτην. Ὅλαι αἱ προκαταλήψεις καὶ ὅλαι αἱ φροντίδες, τὰς ὁποίας εἶχον, μοὶ ἐφυγον πλέον ἀπὸ τὸν νοῦν. Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος, διότι κατώρθωσα νὰ κάμω κάτι καὶ νὰ βοηθήσω ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι εἶχον καταληφθῆ τόσον ὑπὸ τοῦ τρόμου».

Μία ἄλλη παράγραφος τοῦ πνευματιστικοῦ τούτου τηλεγραφήματος ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον περιγράφει μὲ μεγάλην λεπτομέρειαν τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐκ τῆς συναίσθησεως τῆς κανονικῆς ζωῆς, ὁ ταγματάρχης Μπούτ ἐπέρασε μονο-

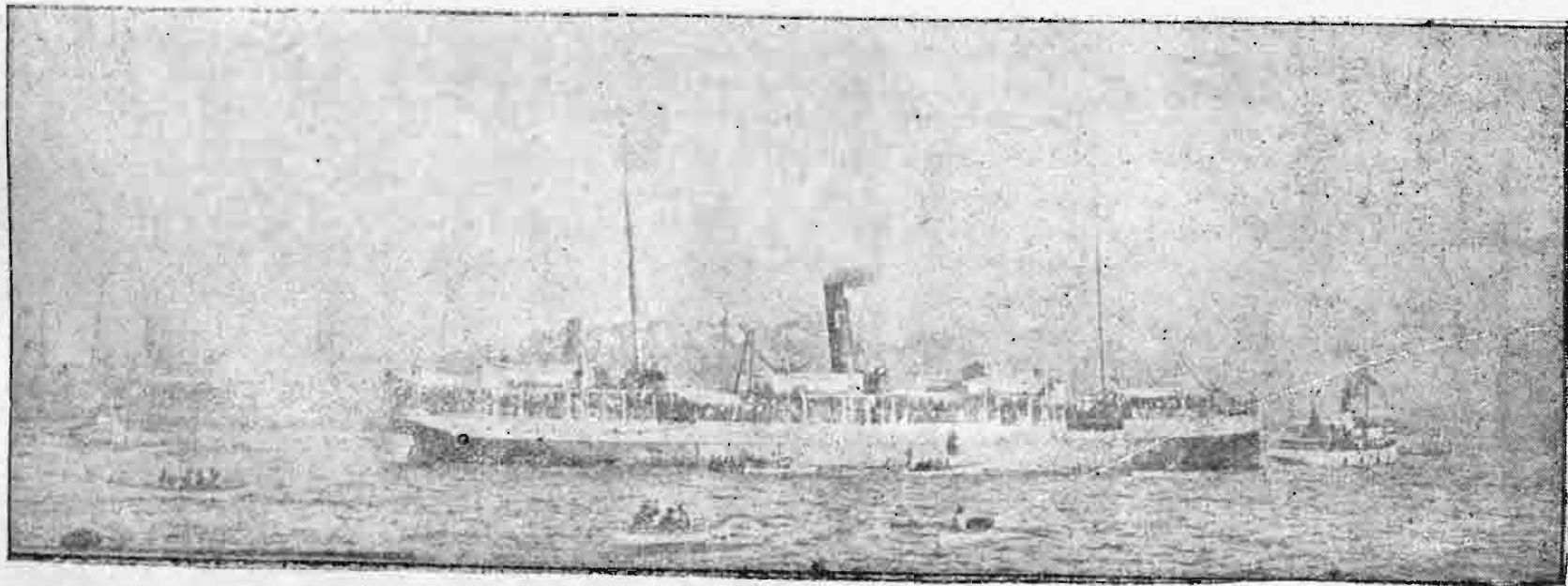
μας, χωρὶς διακοπὴν, χωρὶς διάλειμμα εἰς τὴν συναίσθησιν τῆς πέραν τῆς γῆς ζωῆς.

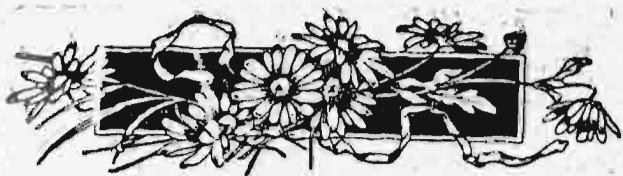
Ἡ κυρία Ντεμῆσνερ λέγει, ὅτι ἔλαβε τὸ τηλεγράφημα τοῦτο ἀμέσως σχεδὸν μετὰ τὴν τραγωδίαν τοῦ Οὐίλλιαμ Στέδ, τὸν ὁποῖον εἶχε γνωρίσει ζῶντα.

Ὁ Οὐίλλιαμ Στέδ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀγωγὸς μετὰ τοῦ Μπούτ, ἀγνοοῦντος τὸν πνευματισμόν, καὶ τῆς κυρίας Ντεμῆσνερ, ἡ ὁποία ἦτο μαθήτριά του εἰς τὸν πνευματισμόν. Ἡ κυρία Ντεμῆσνερ λέγει ἀκόμη, ὅτι ἔλαβε τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, ἀπὸ τὴν κ. Στράους, ἡ ὁποία τῆς εἶπεν, ὅτι εἶναι πολὺ εὐτυχῆς ἐν τῇ νεῇ της καταστάσει καὶ πολὺ εὐχαριστήμενη, διότι κατώρθωσε νὰ βοηθήσῃ μερικοὺς ἐκ τῶν ναυαγῶν κατὰ τὴν φοβερὰν στιγμὴν τῆς καταστροφῆς. Ἡ κυρία Ντεμῆσνερ βεβαιοῖ, ὅτι οὐδέποτε εἰς τὴν ζωὴν της παρευρέθη εἰς πνευματιστικὴν συνεδρίασιν, ἀλλ' ἔλαβε μόνον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον εἰς τὸν πνευματισμόν ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸν Στέδ.

Τὸ ἀτμόπλοιο «Ἡπειρος» ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς προκυμαίας Γαλατᾶ, μεταφέρον τούς ἐκ τῆς πόλεώς μας ἀπελαθέντας Ἰταλοὺς.

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ

.....
 »La dernière feuille qui vole
 »Te dira le secret du coeur...»

Κατὰ τοὺς περιπάτους σας τὴν ἀνοιξὴν θὰ ἐθαυμάσατε βεβαίως πλέον ἢ ἀπαξ τὴν βασιλίссαν αὐτὴν τῶν ἀγρῶν, τὴν τόσον ὠραίαν ἐν τῇ θελκτικῇ της ἀπλότητι. Γεννᾶται μὲ τὴν πρώτην ἡλιακὴν ἀκτίνα καὶ ἐκλείπει μὲ τὴν τελευταίαν. Ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως μέχρι τοῦ φθινοπώρου στολίζει τὴν πρασίνην χλόην καὶ προσδίδει χαριεστέραν ὄψιν εἰς τοὺς χρυσαίζοντας ἐκ στάχτων ἀγρῶν, μεταξύ τῶν ὁποίων ἀνθίζει.

Ἡ χιονώδης λευκότης τῆς στεφάνης της προσελκύει καὶ συγκρατεῖ τὸ βλέμμα μας, ἀρέσκει ἄνευ ἐξαιρέσεως εἰς ὅλους καὶ ἡ θεὰ της προκαλεῖ τὸ μεῖδιμα...

Εἶναι τὸ πρῶτον ἄνθος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀγγέλλει τὴν ἀνοιξὴν καὶ μᾶς φέρει ἐπὶ τῶν βελουδίνων πετάλων τοῦ τὴν *Χαρὰν* καὶ τὴν *Ἐλπίδα*.

Στολισμένον μὲ τὸ ποιητικὸν ὄνομα «Μαργαρίτα», εἶναι τὸ ἔμβλημα τῆς ἀθωότητος καὶ τῆς χάριτος. Ἡ ἔκλευκος λευκότης τοῦ ἀμαυροῦ τὴν λάμψιν τῶν ἄλλων ἀγροτικῶν ἀνθέων. Βασιλεύει ἄνευ ἀντιζήλων εἰς τὰς ἀπεράντους ἰδιοκτησίας τοῦ τῶν κοιλάδων καὶ τῶν δασῶν.

Εἶναι ἰδίᾳ τὸ ἀγαπητὸν ἄνθος τῶν νεανίδων, ὁ προτιμώμενος στολισμὸς των, ὁ ἀλάθητος καὶ γλυκὺς των χρῆσμός. Ὅλαι κατὰ τοὺς μακροὺς αὐτῶν περιπάτους διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἀρέσκονται ν' ἀποσποῦν τὰς μαργαρίτας ἀπὸ τὰ προσφιλῆ των καταφύγια καὶ νὰ σχηματίζον ὠραιότητα δέσμας ἐξ αὐτῶν. Κατόπιν ἄνευ οἴκτου ἀποφυλλίζουν τὰς λευκὰς βασιλίσσας, διερωτῶσαι — χαμηλῆ, ὦ! λίαν χαμηλῆ τῇ φωνῇ — τὸ γλυκὺ μυστήριον τοῦ μέλλοντος...

Ἐν ὀνομα φέρεται ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ὠραίων περιέργων. Ἐν ὀνομα ἀγαπητὸν, τὸ ὁποῖον φυλάττον καλῶς εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς των καὶ τὸ ὅποιον μόλις τολμοῦν ἀκόμη νὰ ψιθυρίζουν εἰς τὴν προσευχὴν των: «Μὲ ἀγαπᾶ πολὺ, ὀλίγον, διόλου;» Καὶ ἀληθῶς ἡ καρδία των πάλαι πολὺ δυνατὰ, ἐφ' ὅσον ἀποσποῦν ἐν πρὸς ἐν τὰ λεπτὰ πέταλα. Εἰς αὐτὴν τὴν σπουδαίαν ἐρώτησιν, τί θὰ ἀπαντήσῃ ἡ νύμφη τῶν λειμώνων; Ἐὰν αἰφνης εἰπῆ ὄχι! Ἄλλ' ἡ μικρὰ μαντις δὲν δίδει ποτὲ τοιαύτην κακὴν ἀπάντησιν. Οἱ χρῆσιμοί της εἶναι πάντοτε γλυκεῖς καὶ εὐχάριστοι, ὅπως καὶ ἡ ἰδίᾳ, καὶ ἄνευ φόβου, ἀγαπηταὶ δεσποινίδες, δυνάμεθα νὰ τὴν ἐρωτῶμεν καὶ ἄς μᾶς ἀποκαλοῦν ὅσον ἕλουν ἀπλοϊκὰς καὶ... εὐπίστους!

Ἄλλως τε, ὑπάρχει μεγίστη σχέση μετὰ τῶν ἡμῶν καὶ τῆς χωριέσεως βασιλίσσης τῶν ἀγρῶν.

Ἡ μαργαρίτα δύναται νὰ ὀνομασθῆ περισσότερον ἀδελφὴ μας, παρὰ τὸ λαμπρὸν ρόδον ἢ ὁ μεγαλοπρεπὴς κρῖνος, μεθ' ὧν δὲν παύουν νὰ μᾶς συγκρίνουν. Βεβαίως τὸ ρόδον εἶναι ὠραῖον, ἀλλὰ κρύπτει σκληρὰς ἀκάνθας ὑπὸ τὰ εὐώδη φύλλα του καὶ τὰ θέλητρα τοῦ ἐμπερικλείουν μίαν πληγὴν. Ὁ κρῖνος ἀπληστος τιμῶν ἐγείρει κεφαλὴν ὑπερήφανον καὶ τὸ θαμβῶνον ἐκ λάμψεως περικάλυμμά του, φαίνεται πολὺ ἐτηρημένον διὰ τὴν καλλονὴν του.

Ἡ μαργαρίτα εἶναι ἐπίσης ὠραία καὶ μετριοφρονεστέρη. Δὲν ἐπιδεικνύει τὴν καλλονὴν της τὴν κρύπτει καὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες θέλουν νὰ τὴν

Ὁ νέος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γεννάδιος.

ἀνακαλύψουν, πρέπει νὰ τὴν ζητήσουν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ πρασίνου καὶ μοναχικοῦ καταφυγίου της. Ἡ λευκὴ της στεφάνη συμβολίζει πραγματικῶς τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἐλπίδα.

Ἐπίσης καὶ ἡ νεᾶνις δὲν εἶναι διὰ τὴν οἰκογενειάν της, ἥτις τὴν ἀγαπᾶ καὶ τὴν θαυμάζει, τὸ εὐλογημένον καὶ γλυκὺ ἄνθος τῆς Ἐλπίδος, τὸ θελκτικὸν καὶ λεπτὸν ἄνθος τῆς Ἀγνότητος, τὸ ὁποῖον μία πνοὴ δύναται νὰ μαράνη... καὶ διὰ τὸ ὁποῖον τρέμουσι πάντοτε!

Περὶ αὐτὴν πόσαι ἐλπίδες γεννῶνται!

Τὸ μεῖδιμά της ζωογονεῖ, τὸ βλέμμα της θέλγει, ἡ φωνὴ της παρηγορεῖ.

Βασιλίсса λατρευομένη ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστία, ὀφείλει νὰ ἔχη ὡς σκηπτρον τὴν *Καλοσύνην* καὶ ὡς μαγικὴν ράβδον τὴν *Ἀφοσίωσιν*.

Ὅμοια μὲ τὸ ἀγροτικὸν ἄνθος, τὸ τόσον ἐλκῶν ἐν τῇ ἀπλότητί του, ὀφείλει νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ ἀγνοῦ της μετώπου τὸν λευκὸν καὶ θαυμάσιον στέφανον τῆς ἀπλότητος καὶ ὅπως ἡ ὄχρᾳ μάγισσα τῶν λειμώνων, τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ, μολονότι ἄνευ λάμψεως, εἶναι ὁμως μοναδική, οὕτω καὶ ἡ νέα κόρη μὲ τὴν ἀγνὴν καὶ τρυφεράν καρδίαν της ὀφείλει νὰ κατέχῃ τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο θέλητρον, ὅπερ θὰ τὴν καθιστῆ ὠραιότεραν καὶ τῶν μᾶλλον πλουσίως καλλωπισμένων ὠραίων...

ΙΟΥΛΙΑ Ι. ΚΑΡΑΛΗ

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΑ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Γιατ' ἡ μορφὴ σου ἐμπρὸς σ' ἐμὲ διαβαίνει,
 Ἐνῶ ἡ σκληρὰ μας μοῖρα μᾶς χωρίζει;
 Ποιὰ τὴ ψυχὴ μου ἐπιθυμᾷ θερμαίνει
 Κ' ἐσὲ στὰ μάτια ἀδιάκοπα ἀντικρύζει;

Κάποια νυφούλα στ' ἀπειρο κρημιμένη,
 Τὸ μονοπάτι τῆς χαρᾶς στολίζει
 Κι' ἀπ' τὰ κρῖνα χλωμὴ καὶ λυγωμένη
 Μιὰν ἀχτίδα τρεμόσβυστη σκορπίζει.

Καὶ στὰ μάτια μου ἐμπρὸς ξανοίγω ἐσένα
 Καὶ τὴ σκιά σου θέλω ν' ἀγκαλιάσω
 Καὶ γιὰ πάντα μ' ἐσένανε νὰ ζήσω.

Τῆς ζωῆς μου τοὺς πόνους νὰ ἐσχάσω
 Καὶ μὲς' στὰ μαῦρα στήθη τὰ θλιμμένα
 Τὴ μορφὴ σου ὀλοζώντανη νὰ κλεισῶ.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

Ο ΜΑΣΤΡΟ-ΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ

(Σκηναί του έν Ζακύνθω βίου)

Πλησίον τής συνοικίας του Αγίου Παύλου και εις τὸ ἄκρον μιᾶς στενῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ ἐν Ζακύνθῳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Πασουμακαρέϊκα, ὑπῆρχεν ἡ οἰκία τοῦ Μαστρο-Γιάννη τοῦ Πασουμακά, ὅστις ἔζη ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου του Νορίνας, ἔξ ἧς εἶχεν ἀποκτήσει δύο τέκνα, τὸν Νιόνιον, ἡλικίας τριῶν ἐτῶν, καὶ τὴν Ζαμπέλλαν, μικροτέραν κατὰ ἓν ἔτος.

Ὁ Μαστρο-Γιάννης ἦτο ἐργατικὸς καὶ φιλότιμος νέος καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τῶν γειτόνων καὶ γνωρίμων του, διότι, ἐκτός τοῦ ὅτι ἦτο καλὸς οἰκογενειάρχης καὶ ὁ καλλίτερος σχεδὸν τεχνίτης τοῦ εἶδους του ἐν τῇ συνοικίᾳ ἐκείνῃ, εἶχε χαρακτηρὰ πάντοτε σχεδὸν εὐθυμον καὶ φαιδρόν ἦτο δὲ ὁμιλητικώτατος καὶ ἀστεῖος πρὸς πάντας τοὺς γείτονας συντεχνίτας του. Εἶχε καὶ αὐτὸς κάτωθεν τῆς οἰκίας του τὸ πασουμακαρέϊκό του, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ δύο ἢ τρεῖς λαουρέντες (καλφίδες) εἰργάζετο καὶ κατεσκευάζε πασουμάκια, τὰ ὁποῖα ἐπώλει εἰς τοὺς χωρικοὺς.

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ἀκόμη τῆς ἐργασίας του, δὲν ἔπαυεν ὁμιλῶν, ἀστειεύμενος καὶ προκαλῶν οὕτω τοὺς γέλωτας καὶ τοὺς καγχασμοὺς τῶν γειτόνων συντεχνιτῶν του. Πρέπει ὁμως νὰ ᾤλεθῃ, ὅτι ἦτο ὀλίγον ζωηρὸς καὶ ἠρέσκετο νὰ καυτηριάξῃ ἐμμέσως διὰ δημοτικῶν φράσεων καὶ ἀστεειότητων τὰ ἐλαττώματα καὶ τὰς κακίας τῶν διαβατῶν, οἱ ὁποῖοι, γνωρίζοντες ἐκ πείρας ἢ ἐξ ἀκοῆς τὸν φιλοσοκώμονα χαρακτήρα τοῦ Μαστρο-Γιάννη, παρήρχοντο, γελῶντες καὶ αὐτοὶ ἐξ ἀνάγκης, διὰ νὰ δώσουν, ὡς ἔλεγον οἱ ἴδιοι, «τόπο στήν ὀργή».

Ἄλλὰ τὸ καθημερινὸν θῦμα τοῦ Μαστρο-Γιάννη ἦτο γηραιὸς τις διδάσκαλος, Βορὲς ὀνομαζόμενος, καὶ ἠναγκασμένος ὦν νὰ διέρχεται δις καὶ τρεῖς πολλάκις τῆς ἡμέρας ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης, ὡς κατοικῶν ἐκεῖ πλησίον.

Πρέπει ὁμως νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ὁ Βορὲς ἦτο ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῖου οἱ τρόποι καὶ ἡ ὁμιλία καὶ ἐν γένει τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἡ περιβολὴ προῦκά-λουν ἀμέσως τὸν γέλωτα. Μικροσωμὸς, μετὰ μύστακα καὶ γένεια ἐξυρισμένα, μετὰ ὀφθαλμοὺς πάντοτε ἀπλανεῖς καὶ χαύνους καὶ μετὰ χεῖλη διηνεκῶς ἀνοικοκλειόμενα καὶ ὡσεὶ ἀπαγγέλλοντα τοὺς χρόνους ἰταλικοῦ τινος ρήματος—διότι ἐδίδασκε κατ' οἶκον τὴν ἰταλικὴν—ἐφόρει μαῦρον μιγρὲ (ρεδιγκόταν), κατερχόμενον μέχρι τῶν γονάτων του καὶ ἐπίσης μαῦρο μπερετόνι (σκοῦφον), καλύπτον τὴν γυμνὴν κεφαλὴν του μέχρι τῶν ὠτων του ἄλλο καὶ ἡ ρεδιγκότα καὶ ὁ σκοῦφος, ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας καὶ τῆς ἀκαθαρσίας, ἦσαν τὸσον τετριμμένα καὶ εἶχον καταστῆ τὸσον λεῖα, ὡστε καὶ αὐτὴ ἡ ραγδαίω βροχὴ, πίπτουσα ἐπ' αὐτῶν, δὲν ἄφινεν ἰχνη τῆς πτώσεώς της, ἀλλ' ἀνεπήδα, ζητοῦσα ἄλλο μέρος διὰ νὰ εἰσρεύσῃ.

Ὁ γηραιὸς διδάσκαλος ὑπέμενε μετὰ μακροθυμίας τὰ καθημερινὰ σκώμματα τοῦ Μαστρο-Γιάννη καὶ τῶν συντεχνιτῶν του, οὗτοι δ' ἐγνωρίζον τὰς ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἔμελλε νὰ διέλθῃ ἐκεῖθεν τὸ θῦμα των, καὶ ἦσαν πάντοτε ἑτοιμοὶ διὰ τὴν ἐπιθέσιν.

— Μαστρο-Γιάννη, ἔρχεται, ἠκούετο φωνὴ τις.

— Ποῖος, μωρέ; ἠρώτα ὁ Μαστρο-Γιάννης, προσποιούμενος ὅτι δὲν ἐγνώριζε περὶ τίνος ἐπρόκειτο.

— Ὁ δάσκαλος μετὰ τὸ μιγρὲ.

Καὶ ἀμέσως ἐγίνοντο αἱ δέουσαι προετοιμασίαι διὰ νὰ γίνῃ ὅσον τὸ δυνατὸν θορυβωδέστερα καὶ κωμικώτερα ἡ ὑποδοχὴ τοῦ γηραιοῦ διδασκάλου, ὁ ὁποῖος, γνωρίζων πάντα ταῦτα, διήρχετο δειλὸς καὶ συνεσταλμένος ἐκ τοῦ ἀπέναντι μέρους τῆς ὁδοῦ, ἐπιταχύνων ὅσον ἠδύνετο τὰ βήματά του.

Ἡμέραν τινὰ αἱ προετοιμασίαι ἐγένοντο πολὺ πρὸ τῆς συνήθους ὥρας τῆς ἐμφανίσεως τοῦ διδα-

σκάλου. Ὅλοι ἀνέμενον ἀνυπομόνως τὴν διέλευσιν αὐτοῦ. Φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε γνωσθῆ εἰς τὴν συνοικίαν, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε προετοιμασθῆ ἐκτάκτως ἐνθουσιώδης καὶ ἐξαιρετικὴ ὑποδοχὴ εἰς τὸν γηραιὸν διδάσκαλον, διότι καὶ ἐκ τῶν παραθύρων τῶν γειτονικῶν οἰκιῶν ἐφαίνοντο προβάλλουσαι γυναικεῖαι μορφαί, ἀνήσυχτοι διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐμφανίσεως τοῦ διδασκάλου.

— Μαστρο-Γιάννη, Μαστρο-Γιάννη, ἠκούσθη αἴφνης φωνὴ τις, πῶχεις χαζήρι τὸ σερβιτσιάλε;

Ὁ Μαστρο-Γιάννης, ὅστις ἐκώθητο ἐργαζόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του, ἐκυψε παρὰ τὸ πλευρόν του καὶ ἔλαβε μέγα κλυστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπέδειξε, λέγων:

— Ἐντογέ, μωρέ, τὸ πῆρα δανεικὸ ἀπὸ τὸν Μπάφη, τὸν μπαρπέρη.

— Κρύφτο κι' ἔρχεται.

Ὁ Μαστρο-Γιάννης ἠγέρθη τότε καὶ, κρύψας ὀπισθὲν του τὸ κλυστήριον, ἀνέμενε νὰ διέλθῃ ὁ διδάσκαλος.

Πραγματικῶς μετ' ὀλίγον ἐνεφανίσθη οὗτος, ἐπιταχύνων, κατὰ τὸ σῆμα, τὸ βῆμά του.

— Δάσκαλε, δάσκαλε, κατὰ σουῦπεσε, φωνάζει ὁ Μαστρο-Γιάννης.

Ὁ ἀτυχὴς διδάσκαλος ἐστράφη ἄκων, ἀλλά, μόλις ἔρριψε κατὰ γῆς τὸ βλέμμα, ἐδέχθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του βροχὴν ψυχροῦ ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐξεσφενδόνιζε διὰ τοῦ κλυστήριου ὁ Μαστρο-Γιάννης ἐν τῷ μέσῳ τῶν παταγωγῶν γελῶτων καὶ χειροκροτημάτων τῶν πέριξ γειτόνων, ἐπευφημούντων τὸν Μαστρο-Γιάννην διὰ τὴν ἐπιτυχή σύλληψιν καὶ ἐπέτελεσιν τοῦ σχεδίου.

Ὁ ἀτυχὴς καὶ ἀγαθὸς διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστὸς παρὰ τοῖς συμπολίταις του διὰ τὴν πρᾶ-τητα καὶ μελιχιότητα αὐτοῦ, ὑπέμενε μετ' ἐγκω-τερήσεως τὴν ἐπικίνδυνον ταύτην ἀστειότητα καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξιν δυσαρσεκειᾶς, ψιθυρίζων μόνον μεταξὺ τῶν ὁδόντων του:

— Μά, φιναιλρέντε, δὲν εἶναι μπαρτσολεταις εὐ-τούνες!... Περ Ντιό! ἴμορεῖ μία ντζόγια νὰ κοστιπαριστῆ κανένας μ' εὐτὸ τὸ λούσιμο!...

* *

Ἄλλα θύματα τοῦ Μαστρο-Γιάννη ἦσαν ὁ ζωγράφος Κασελάς καὶ ὁ ποιητὴς Κατσαίτης. Καὶ οἱ δύο ἦσαν τύποι ἀνόμοιοι μὲν ἐν πολλοῖς, ἀλλ' ἄξιοι τῆς γριφίδος τοῦ Μολιέρου.

Ὁ Κασελάς ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες ἐννοοῦν νὰ ἐπιβάλλωνται ἢ μᾶλλον νομίζουσι ὅτι δύνανται νὰ ἐπιβληθῶσιν εἰς τοὺς ἄλλους εἶχε σπουδάσει τὴν ζωγραφικὴν ἐν Κερκύρῃ, ἔνθα εἶχε διαμείνει ἐπὶ τινὰ ἔτη, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ φύσει ἐπιτόλιμος χαρακτήρ του εἶχε προσοικειωθῆ πρὸς τὰς ἔξεις καὶ τὰς συνηθείας τοῦ κερκυραϊκοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀγγλοκρατίας ἠρέσκετο μᾶλλον εἰς πομπώδεις ἀριστοκρατικὰς ἐπιδεικτικὰς καὶ ἐφημέρους διασκεδάσεις ἢ εἰς πολυάσχολον καὶ πλήρη δρασεως βίον. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐνώσεως τῆς Ἑλληνικῆς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ βίος ἐν Κερκύρῃ, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις νήσοις, μετεβλήθη ριζικῶς, προσλαβὼν τὸν ἐθνικὸν χαρακτήρα του, τὸν ὁποῖον εἶχε διαστρέψει ἢ ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ξένη κυριαρχία, ἀλλ' ὁ ζωγράφος Κασελάς εἶχεν ἀνδρωθῆ καὶ γηράσει μετὰ τὰς αὐτὰς ἰδέας καὶ ἠκολούθει πάντοτε τὸ αὐτὸ πρόγραμμα τοῦ βίου του, τὸ ὁποῖον συνίστατο εἰς τὸ dolce far niente διὰ τοῦτο καὶ μετὰ τὴν εἰς τὴν γενέτη-ραν ἐπάνοδόν του, δὲν ἐπεδόθη εἰς τὴν καλλιερ-γίαν τῆς ὥραιας τέχνης του, οὐδ' ἐφρόντιζε νὰ ζητῇ ἐργασίαν, ὅπως κερδίξῃ καὶ ζῆ ἀνέτως καὶ ἀξιοπρεπῶς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, καὶ ἂν ποτε ἠθελε φιλοτεχνήσῃ εἰκόνα τινὰ ἢ ἀγιογραφίαν, ἡ ἐργασία του δὲν ἦτο ποσῶς καλλιτεχνικὴ, ἀλλ' ἐπρό-διδεν εὐθύς ἐκ πρώτης ὄψεως χρωστήρα ἄτεχνον καὶ ἀκαλαίσθητον.

ὑπὸ τοιούτους ὄρους δὲν ἦτο βεβαίως δυνατόν νὰ εὐδοκιμήσῃ ἐν τῷ σταδίῳ του ὁ Κασελάς· καί-του δὲ εἶχεν ἐννοήσει τοῦτο ἐνδομύχως καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ ἐπαίρηται καὶ νὰ μεγαλαυχῆ ἐπὶ τῇ ἱκανότητί του καὶ νὰ ἐκθειάζῃ τὰ ἔργα του.

Φέρων πάντοτε μαύρην περιβολὴν καὶ ὑψηλὸν πῖλον, ὁ ὁποῖος ὁμως, ὡς καὶ τὰ φορέματά του, εἶχον ἀπολέσει τὸν χρωματισμόν των ὡς ἐκ τῆς πολυκαιρίας, καὶ ὄπλισμένος μετὰ τεραστίαν ῥά-βδον, τὴν ὁποίαν ἐκίνει ἀπειλητικῶς ὁσάκις ἠθε-λεν ἀντιτάξῃ τις παρατήρησιν εἰς τοὺς λόγους

του, περιήρχετο τὰ διάφορα κέντρα τῆς πόλεως, ὅπως ἐκθειάζῃ τὰ ἔργα του καὶ δέχεται τὰ συγχαρητήρια τῶν θαυμαστῶν του, οἵτινες, ὅπως ἀπαλλαγῶσι τῆς ὀχληρᾶς παρουσίας του, ἐξέφερον ἐνίοτε μαζὴ μετὰ τοὺς ἐπιτετηθεμένους ἐπαίνοους καὶ τινὰ ἐπικρίσιν, ἧτις ἐξώργιζε τὸν Κασελάν καὶ ἠνάγκαζεν αὐτόν, ἀφοῦ ἠθέλεν ὑβρίσει καπηλικῶς καὶ ἀπειλήσει διὰ τῆς ῥάβδου του τοὺς τολμηροὺς ἐπικριτὰς, νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα καὶ ν' ἀπέλθῃ, φροντίζων νὰ στηρίξῃ καλῶς ἐπὶ τῶν ὠτων του τὰ ὑποπράσινα ὀμματουῦλιά του.

Κέντρα δὲ τῆς πόλεως κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ φαρμακεία καὶ τὰ κουρεία, ἐξαιρετικῶς ὁμως ὁ Κασελάς ἐπεσκέπτετο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ τὸ πασουμακαρέϊκο τοῦ Μαστρο-Γιάννη, ἔνθα ἐγίνετο δεκτὸς μετὰ μεγάλων τιμῶν καὶ προσέμετο κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του μετὰ πολλῶν ἐνδείξεων θαυμασμοῦ, ἐκδηλουμένων δι' ἐπευφημιῶν καὶ ἐνίοτε διὰ ζωη-ρῶν κρότων τῶν χειλέων, ἀπομιμουμένων εὐφ-νύμων κρότους. Ὁ Κασελάς δυσηρεστεῖτο διὰ τοῦτο, ὑβρίζεν, ἠπεῖλει καὶ ὠρκίζετο ὅτι «δὲ θὰ ξαναπατήσῃ τὸ πόδι στοῦ πασουμακαρέϊκο τοῦ Μαστρο-Γιάννη» ἀλλὰ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγου χρόνου ἐλησμονεῖ τοὺς ὄρκους του καὶ ἐπεσκέ-πτετο καὶ πάλιν τὸν Μαστρο-Γιάννην, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε νὰ περιποιηθῇ τὸν ζωγράφον καὶ νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτόν καφὲν καὶ σιγάρον.

* *

Ὁ δὲ ποιητὴς Μανωλάκης Κατσαίτης ἦτο ἀλη-θὴς τύπος ἀνθρώπου, ἔχοντος τὴν ἀδυναμίαν νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἔχει φυσικὰ καὶ ἐπικτήτα προσόντα, τὰ ὁποῖα οὐτε ἐκ φύσεως κατέχει, οὐτε ἐξ ἀνατρο-φῆς καὶ ἐκ μορφώσεως ἀπέκτησεν.

Ὁ Κατσαίτης εἶχε τὴν μονομανίαν νὰ πιστεύῃ, ὅτι ἦτο ὁ ἐμπνευσμένος καὶ ἐνθουσιώδης ποιητὴς τῆς ἐποχῆς του καὶ ὅτι ὑπερεῖχε πολὺ κατὰ τὴν ἐμπνευσίν τοῦ Σολωμοῦ καὶ τοῦ Κάλβου, τῶν ὁποίων τοὺς στίχους ἀνέφερεν ἐνίοτε μετὰ περι-φρονήσεως. Ἀγοράμματος, σχεδὸν ἀναλόγητος, διότι μόνον εἰς δημοτικὸν σχολεῖον εἶχε φοιτήσῃ, καὶ τοῦτο ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀτελῶς ἐδιδάσκετο, κατελήφθη ὑπὸ τῆς μονομα-μίας ταύτης ἐν προχωρηκυῖᾳ ἡλικίᾳ, ἀφοῦ διή-νυσε τὸ πρῶτον στάδιον τοῦ βίου του, ἦτοι μέχρι τοῦ τεσσαρακοστοῦ ἔτους τῆς ἡλικίας του ὡς ἀγα-θὸς καὶ ἐργατικὸς πολίτης. Ἄλλ' ἔνεκεν ἀντιξέων περιστάσεων καὶ οἰκογενειακῶν δυστυχημάτων εἶ-χεν ἀπολέσει τὴν μικρὰν περιουσίαν του καὶ ἐμει-νεν ἀργὸς ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καθ' ἃ κατεγίνετο εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Κάλ-βου, τοῦ Γουζέλη καὶ ἄλλων ποιητῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Κατσαίτου ὡς ποιητοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν ἢ μᾶλλον εἰς τὰ καπηλεῖα τῆς συνοικίας τοῦ Ἄμιμου, χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐπιπαιδευτὸς τις καὶ εὐφυέστατος νέος, εἰς ὃν τυχαίως εἶχεν ἀναγνώσει τοὺς στίχους τοῦ Ἄμ-νωλάκης, ἐξῆρε τὸ ποιητικὸν ἄλαντον αὐτοῦ καὶ παρῶτρυνεν αὐτόν νὰ ἐξακολουθήσῃ καλλιεργῶν τὴν Μοῦσαν. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ συμβολὴ αὐτῆ δὲν ἦτο ἄλλο εἰ μὴ ἐμπαιγμός. Ἄλλ' ὁ Κατσαίτης, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους, ἐξέλαβε τὴν εἰρωνικὴν συμβουλὴν τοῦ νεαροῦ φίλου του ὡς πραγματικὴν ἐνδείξιν ἐκτιμῆσεως καὶ θαυμασμοῦ.

Ἡ συμβολὴ αὐτῆ ἤρκεσε νὰ μεταβάλλῃ τὸν Κα-τσαίτην εἰς αὐτοσχέδιον καὶ ἐμπνευσμένον ποιη-τὴν, ἀπαγγέλλοντα τοὺς κακοζήλους στίχους του ἐντὸς τῶν διαφόρων κέντρων καὶ τῶν καπη-λείων τοῦ Ἄμιμου, ὅπως ἡ πρώϊμος βροχὴ συντείνει εἰς τὸ ν' ἀναρφύονται τὰ κακὰ καὶ ἐπιβλαβῆ χόρτα, τὰ ὁποῖα καταπνίγουσι τὰ σπαρτὰ τῶν καλλιεργῆ-μένων ἀγρῶν.

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Μανωλάκης ἐγενε-γνωστὸς εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ὅλοι δὲ ἐπεζήτησαν νὰ ἴδωσι καὶ ἀκούσωσιν αὐτόν, ἀπαγγέλλοντα τοὺς στίχους του ἐν τῷ μέσῳ πυκνοῦ ἀκροατηρίου, ἐπευφημοῦντος θορυβωδῶς τὸν ποιητὴν, ὁ ὁποῖος, ἰσπόμενος ὄρθιος παρ' τὰ βαρέλια τοῦ καπηλείου καὶ κρατῶν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ποτήριον πλήρες οἴνου, δὲν εἶδεν προσοχὴν εἰς τοὺς χλευασμοὺς τῶν ἀκροατῶν του, ἀλλ' ἐξηκολούθει οἰστηλα-τούμενος καὶ ὁμοιάζων πρὸς ἀρχαίαν Πυθίαν, ἀπαγγέλλουσαν τοὺς χρησμούς τοῦ Μαντείου.

Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ὁ Μανωλάκης, κατατρυ-χόμενος ὑπὸ δεινῶν οικονομικῶν ἀναγκῶν, ἤρχισε νὰ ἐκμεταλλεύηται τοὺς ἀπειροπληθεῖς θαυμαστὰς του, διανέμων εἰς αὐτοὺς ἀντίγραφα ἐν χειρο-γράφῳ τῶν διαφόρων ποιημάτων του ἀντὶ μιᾶς

1. Εἶδος πεδύλου ἢ σανδαλίου ἐκ χονδροῦ δερ-ματος, οὐχὶ καλῶς κατεργασμένου, τὸ ὁποῖον φοροῦν ὅλοι ἐν γένει οἱ χωρικοὶ τῆς Ζακύνθου, ἀνάλογον δὲ πρὸς τὸ τσαρούχι, τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς χωρικοῖς τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

δραχμῆς ἢ καὶ μιᾶς δεκάρας ἀναλόγως τῆς θέσεως τοῦ φορολογουμένου ἀτόμου ἢ καὶ δύο ἢ τριῶν ποτηρίων οἴνου, τὸν ὅποιον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ὑπερβαλλόντως ἠγάπα ὡς ἐνισχύοντα τὴν φωντασίαν καὶ διεγείροντα τὴν ἐμπνευσιν, ὡς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔλεγεν.

Μεταξὺ δὲ τῶν θαυμαστῶν τοῦ Μανωλάκη ἦτο καὶ ὁ Μαστρο-Γιάννης, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο συχνάκις εἰς τὸ πασομακαρέϊκό του τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ποιητοῦ, εἰς ὃν ἐγένετο ἐγκαρδιωτάτη ὑποδοχή, καὶ ὁ ὁποῖος ἀπήγγελλε τὰ ποιήματά του ἐν τῷ μέσῳ τῶν προσερχομένων γειτόνων, εἰς τὰς φωνὰς καὶ τοὺς καγχασμοὺς τῶν ὁποίων προσήρχοντο καὶ οἱ ἐκεῖθεν τυχὸν διερχόμενοι διαβάται, οὕτω δὲ ἀπετελεῖτο πολυπληθὲς ἀκροατήριον.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Κατσαίτης εἰσῆλθε μετὰ σπουδῆς εἰς τὸ πασομακαρέϊκό τοῦ Μαστρο-Γιάννη καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν μετὰ τὰς συνήθεις χειρονομίας του:

— Σούφερα, μωρέ, σήμερα νὰ σὺ διαβάσω ἓνα ποιηματάκι κάπο ντόπερα.

— Κάτσε, γιαμά, νὰ μᾶς τὸ διαβάσης, ἀπήντησεν ὁ Μαστρο-Γιάννης μετὰ ἐπιτετηδευμένης σοβαρότητος.

Ἐν τῷ μεταξὺ προσήρχοντο οἱ γείτονες, μειδιῶντες καὶ κρύπτοντες τὰς χεῖρας ὑπὸ τὴν ἐμπροσθέλλαν τῶν.

— Μα νὰ σᾶς πῶ — προσέθεσεν ὁ Μανωλάκης ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συναχθέντας γείτονας — δὲν θέλω γέλια καὶ χαχαρίσματα, σᾶς ἀβιζάρω. Νὰ μὴν ἀκούσω μιλιὰ . . ., τσουμουτία . . ., γιατί θὰ πόρη ὁ διάολος τὸν πατέρα σας καὶ τὴν μάνα σας.

— Ὅσκει, ὅσκει, Μανωλάκη, κανένας δὲν θὰ βγάλη μιλιὰ, ἀπήντησαν ὅλοι ἐν χορῷ.

Μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην ὁ Μανωλάκης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του φύλλον χάρτου καὶ ἤρχισεν ἀπαγγέλλων:

Σ' ἴλου κέντρομα
βγῆκα ἔς λιβάδι,
μπεκανότα σκοτώσω
δειπνήσω βράδυ.

— Μωρέ, ψυχὴ μου, ποῖμα! ἠκούσθη φωνὴ τις.

— Ξυλόκοτες δὲν εἶχε, Μανωλάκη; διέκοψε τὸν ποιητὴν ὁ Μαστρο-Γιάννης.

Οἱ παρεστῶτες ἀνεκάγχασαν.

— Ὅσκει, δὲν εἶχε, ἀπήντησεν ὀργίλως ὁ Κατσαίτης, δυσαρεστηθεὶς διὰ τὴν διακοπὴν.

Σημειωτέον, ὅτι ὁ Κατσαίτης ἦτο φύσει εὐερέθιστος, βωμολόχος, ὕβριστής καὶ βλάσφημος, ὡς ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἑπτανήσιοι.

— Πῶς δὲν εἶχε, ὑπέλαβε νεαρὸς ἐργάτης καθήμενος παραπλευρῶς τοῦ Μαστρο-Γιάννη. Ἐπὶ δὲ τὸν πατέρα μου ἐπῆγε σ' τὸ κυνῆγι κ' ἔφερε πέντε ξυλόκοτες.

— Νὰ πάρη ὁ διάολος τὸν πατέρα σου, σκυλοσίφουνα, μουλαράτσε, ἀπήντησεν ὁ ποιητής, πλήρης ὀργῆς.

— Τώρα, τί σοῦζαμε τὸ παιδί καὶ τὸ βρίζεις, Μανωλάκη; ὑπέλαβε γελῶν ὁ Μαστρο-Γιάννης.

— Ἄς τὸ διάολο κ' εἰς, ρενίκουλο, τιποτένιε, ἀπήντησεν ὁ Μανωλάκης, ἔξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Ὅρσε, κεφάλι ποῦ τῶχει, εἶπεν ἀταράχως ὁ Μαστρο-Γιάννης, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἐκεῖ συνηγμένους συντεχνίτας του.

— Κεφάλι ποῦ τῶχω, αἰ; ἀνέκραξεν ὁ Κατσαίτης ἔξω φρενῶν. Ἄμὰ σ' τὸ δικό μου δὲν φύτεψαν ἀκόμα κέρατα, ἀπὸ κείνα ποῦ φύτεψε σ' τὸ δικό σου ὁ ψάλτης τ' Αἰ-Παύλου . . .

Καὶ μετὰ τὴν βαρεῖαν ταύτην ὕβριν, ὁ Μανωλάκης ἐστρεψε τὰ νῶτα καὶ ἀπῆλθε δρομαίως, χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν Μαστρο-Γιάννην καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν νὰ συνέλθωσιν ἐκ τῆς ψυχικῆς παραχῆς, τὴν ὁποίαν προῦκάλεσαν οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ ποιητοῦ.

Ὁ Μαστρο-Γιάννης ἔμεινε κατάπληκτος καὶ ἀκίνητος ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του.

Ἡ βαρεῖα ὕβρις, τὴν ὁποίαν ἐξεστόμισεν ὁ Μανωλάκης, ἐπλήρωσε καιρίως τὴν καρδίαν τοῦ Μαστρο-Γιάννη καὶ ἐνέβαλεν αὐτὸν εἰς σκέψεις.

Ἦτο ἀρὰ γε ἀληθῆς ἡ κατηγορία ἢ ἦτο μυσσάρᾳ συκοφαντία ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας συνήθως ἐπινοοῦσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι;

Ἄλλ' εἰς τοὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ ὑπῆρχε καὶ μία λεπτομέρεια, ἣτις καθίστα πιστευτὴν τὴν κατηγορίαν.

Ὁ ψάλτης τοῦ Ἁγίου Παύλου! . . .

Καὶ ὁ Μαστρο-Γιάννης ἐγνώριζεν αὐτόν. Ἦτο νῶτος καλός, μετὰ τὸν ὁποῖον ἡ σύζυγός του Νορίνα συνεδέετο διὰ μακροῦς συγγενείας· ἐνῆκα δὲ τῆς συγγενείας ταύτης, ὁ Μαστρο-Γιάννης ἐδέχετο ἐνίοτε εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ νεαροῦ ψάλτου καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ μεταβαίη πρὸς ἐπίσκεψιν αὐτῶν.

Καὶ ἐνεθυμήθη τότε ὅτι εἶχεν ἀκούσει πρὸ τῶν γάμων του μετὰ τῆς Νορίνας, ὅτι ὑπῆρχε σχέδιον συνοικεσίου αὐτῆς μετὰ τοῦ νεαροῦ ψάλτου, ἀλλ' ὅτι ἡ ἔνωσις αὕτη ἐματαιώθη, διότι ἡ ἐκκλησία δὲν θὰ ἐπέτρεπεν αὐτὴν ἐνῆκα τοῦ πέμπτου βαθμοῦ τῆς συγγενείας, ἣτις συνέδεε τοὺς δύο νέους.

Ἐνεθυμείτο ἐπίσης ὁ Μαστρο-Γιάννης, ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων του μετὰ τῆς Νορίνας, ὁ Ἄνδρέας, ὁ νεαρὸς ψάλτης, ἔκλαιε πικρῶς καὶ εἶχε γίνε ἀφαντος κατὰ τὴν ὥραν τῆς στέψεως.

Ἐπῆρχε λοιπὸν συμπάθεια μεταξὺ τῶν δύο νέων.

Αἱ σκέψεις αὗται ἐπηύξησαν τὴν ψυχικὴν ἀγωνίαν τοῦ Μαστρο-Γιάννη καὶ ἐνίσχυσαν τὰς περὶ ἀπιστίας τῆς συζύγου του ὑπονοίας, τὰς ὁποίας ἐνέπνευσαν εἰς τὸν νοῦν του οἱ λόγοι τοῦ Μανωλάκη.

Ἐπρῆπε λοιπὸν νὰ βεβαιωθῇ.

Ἐπρῆπε ν' ἀποκαλύρῃ τὸ φοβερὸν μυστήριον.

Ἄλλυ πῶς; Ἴδου τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἐβασάνισε τὸν νοῦν του ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἐπὶ τέλους, πρῶταν τινὰ ἀνήγγειλεν εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ μετέβαινε, χάριν ὑποθέσεώς του, εἰς τὸ χωρίον Μιχαϊράδο καὶ ὅτι θὰ ἐπέστρεφε τὴν ἐπομένην.

Ἄλλ' ὁ Μαστρο-Γιάννης ἐψεύδετο· ἐκρύβη κατ' ὄλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα διητυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν του, ἠνοιξε τὸ πασομακαρέϊκό του, εἰσῆλθεν, ἔκλεισε καὶ πάλιν αὐτὸ καὶ δι' ἑνὸς στενῆς θύρας, συγκοινωνούσης πρὸς τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας, ἀνῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἦτο κλειστὴ ἔσωθεν.

— Ἄνοιξε, Νορίνα, εἶπε, κρούσας συγχρόνως τὴν θύραν.

Οὐδεμία ἀπάντησις τῷ ἐδόθη.

Ἠκούσθησαν μόνον ψιθυρισμοὶ τινες.

— Ἄνοιξε, ἐγὼ εἶμαι, ἐπανέλαβεν ὁ Μαστρο-Γιάννης.

Καὶ συγχρόνως ᾄθησε διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων του τὴν θύραν, ἡ ὁποία ὑπεχώρησε.

Μόλις εἰσῆλθεν εἶδε διὰ μέσου τοῦ ἀμυδροῦ φωτός, τὸ ὁποῖον διέχυνεν ἡ κανδήλα τοῦ εἰκονοστασίου, ἀνθρωπίνην μορφήν, ἐξαφανιζομένην ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου, τὴν δὲ σύζυγόν του λυσίκομον, φέρουσαν λευκὴν νυκτερινὴν περιβολὴν καὶ πίπτουσαν πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

— Ἄ! μωρὴ σκρόφα, φρουστάδα, σ' ἐτσάκωσα, ἐφώνησεν ἰγρίως ὁ Μαστρο-Γιάννης.

Καὶ ἔκυψεν ἵνα ἀνεγείρῃ αὐτήν.

Ἄλλ' ἡ Νορίνα ἦτο ἀναίσθητος. Εἶχε λιποθυμήσει.

Ὁ Μαστρο-Γιάννης δὲν συνεκινήθη ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς συζύγου του, ἀλλὰ, ριψας ἐπ' αὐτῆς βλέμμα ἐκφρῆξον λύσαν μίσους καὶ περιφρονησεως, προῦχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ἵνα ἴδῃ πρὸς τὰ κίτω.

Τὸ παράθυρον ἦτο εἰς ἀρκετὸν ὕψος ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἀμυδρῶς ἐφωτίζετο ὑπὸ ἐνὸς φανοῦ, τοποθετημένου εἰς τὴν γωνίαν αὐτῆς.

Δὲν ἠδυνήθη λοιπὸν νὰ διακρίνῃ τι ὁ Μαστρο-Γιάννης.

Ἦκουσε μόνον ὑπόκωφον στεναγμὸν ἀγωνιῶντος καὶ τίποτε περισσότερον.

Ἐκλείσε τὸ παράθυρον καὶ ἐπανῆλθε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἐξηκολούθει νὰ κῆται ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ δαπέδου, ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος.

Παράφορος ἐκ τῆς ὀργῆς ἔλαβε κνηγετικὸν ὄπλον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνηρημένον ἀπὸ τοῦ τοίχου, καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐκκνώσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἀπίστου συζύγου του· ἀλλὰ σκέψις τις τὸν ἀνεχαίτισε.

— Μιὰ! γιατί νὰ τὴν σκοτώσω; ἐσκέφθη. Γιατί νὰ γίνω φονιάς; Ἐρῶ γὰρ τί θὰ τῆ κάμω . . .

Θὰ τὴν ψῆσω σὰν τὸ ψάρι σ' τὴ σκάρα . . .

Καὶ ἀνήρτησε καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ τοίχου τὸ ὄπλον, εἴτα δὲ ἔρριψεν ἐκ νέου ἄγχιον καὶ βλοσυρὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀκινήτου συζύγου του, ἀλλὰ δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς τὴν λιπόθυμον γυναῖκα.

Ἡ πλουσία καὶ μαύρη κόμη τῆς, ἡ ὁποία λευκὴ ἐπιπτεν εἰς δύο παχεῖς καὶ μακροὺς πλοκάμους ἐκατέρωθεν τῶν δύο ὄμων τῆς, προσδίδουσα εἰς αὐτὴν ἀγαλματώδη ὄψιν, ἀπετέλει ἀντί-

θεσιν καταπληκτικὴν πρὸς τὴν λευκότητα τῆς νυκτικῆς περιβολῆς τῆς, ἣτις ἄφινε νὰ φαίνωνται δύο ὠραῖαι καὶ κινονικαὶ κνήμαι, καλυπτόμεναι δι' ἐπίσης λευκῶν, κατὰ τὴν ἐγγώριον συνήθειαν, περιποδίων.

Ἡ στάσις ἐκείνη, ἡ ἀγαλματώδης καὶ ἀφώνος, ἡ ὁμοιάζουσα πρὸς στασίον ἀρχαίας θεᾶς, κοιμωμένης μετὰ κοπιώδη ἐκδρομὴν ἀνά τὰ αἰθέρια δώματα τῆς οὐρανίας τῶν θεῶν κατοικίας, δὲν συνεκίνησε τὸν ἀλλόφρονα Μαστρο-Γιάννην, ὅστις περιέφερε τὸ ἄγχιον καὶ βλοσυρὸν βλέμμα του ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, ὡσεὶ ἀναζητῶν τι.

Ἡ θεὰ τῆς λυτῆς κόμης τῆς Νορίνας ἐνέπνευσεν εἰς αὐτὸν σατανικὴν τινα ἰδέαν, τὴν ὁποίαν αὐθαρρῆ ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ. Ἡ λύσσα τῆς ἐκδικήσεως τὸν ἐξώθει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ συλληφθέντος σχεδίου.

Μὴ εὐρὼν ὅτι ἀνεξήτει διὰ τοῦ βλέμματός, διητυθύνθη ταχέως πρὸς τὴν ἱματιοθήκην, ἠνοιξεν αὐτὴν καὶ ἔλαβε μεγάλην ψαλίδα τῆς ραπτικῆς.

Οἱ κατακόρυφοι ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν ἐξ ἀγρίας ζωρᾶς.

Ἐτρεξε πρὸς τὴν λιπόθυμον σύζυγόν του, ἔκυψεν ἀποτόμως καὶ ἔλαβε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὸν ἓνα τῶν πλοκάμων τῆς κόμης αὐτῆς, ἐνῶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἀπέκοψεν αὐτὸν διὰ τῆς ψαλίδος· χωρὶς δὲ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν νὰ διακόψῃ τὸ ἀπαίσιον ἔργον του, ἀπέκοψεν ἐπίσης καὶ τὸν ἕτερον πλόκαμον.

Ἡ πλουσία καὶ ὠραία κόμη, τὴν ὁποίαν τοσάκις εἶχε θωπεύσει ὁ Μαστρο-Γιάννης, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ἐν δάκρυ αὐτοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην σπασμὸς τις συνεκλόνησεν τὸ σῶμα τῆς λιποθύμου γυναικός, ἣτις ὅμως ἐξηκολούθει ν' ἀναίσθητῆ καὶ νὰ ἔχη κλειστὸς τοὺς ὀφθαλμούς.

Θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι ἡ ἀτυχῆς Νορίνα συνεταράχθη, διότι εἶχε συναισθανθῆ τὴν βαρυτάτην ποινήν, εἰς τὴν ὁποίαν καταδίκασεν αὐτὴν ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγός της, τιμωρῶν τὴν ἀπιστίαν της.

Ἄλλ' ὁ Μαστρο-Γιάννης δὲν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τίποτε· εἰς ἓν καὶ μόνον ἀπέβλεπεν: εἰς τὴν πλήρη καὶ ταχεῖαν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου του, τὸ ὁποῖον συνίστατο εἰς τὸ ν' ἀπομονώσῃ τὴν ἀπιστιν σύζυγόν του ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου, ἀπαγορεύων εἰς αὐτὴν νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ τέκνα της.

Καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου τούτου ἐπισπεύδων, διητυθύνθη ταχέως πρὸς μικρὰν κλίνην, ἐφ' ἣ ἐκοιμῶντο ἐνηγκαλισμένα τὰ δύο μικρὰ τέκνα του, ἔλαβεν αὐτὰ εἰς τοὺς δύο βραχιόνάς του καὶ τὰ μετεκόμισεν εἰς ἄλλο δωμάτιον, τοποθετήσας αὐτὰ ἐπὶ τινος μεγάλου ἀνακλιντήρος.

Τὰ δύο παιδιά ἐξηκολούθησαν τὸν ἀμέριμον καὶ ἀθῶον ὕπνον των, ὁ δὲ Μαστρο-Γιάννης ἐπέστρεψεν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ φροντίσῃ νὰ περιποιηθῇ τὴν λιπόθυμον καὶ ἀκίνητον ἔτι Νορίναν, ἔκλεισε τὴν θύραν, τὴν ὁποίαν ἐκλείδωσε, θέσας τὴν κλειδα ἐντὸς τοῦ θυλακίου του.

Τὴν ἐπιούσαν οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας τοῦ Ἁγίου Παύλου ἐκπληκτοὶ ἐμάνθανον, ὅτι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην εὐρέθη «σκοτωμένο: εἰς τὰ Πασομακαρέϊκα» ὁ νεαρὸς ψάλτης τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Παύλου, φέρον κατάγμα εἰς τὴν κεφαλὴν.

Ὅλοι ὑπέθεσαν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος, τοῦ ὁποίου ὅμως τοὺς δράστας δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύρῃ ἢ ἀνάκρισις, μετὰ δὲ τὰς δραστηρίας ἐρεῦνας τῆς.

Ἐἶχεν ἤδη παρέλθει ὀλόκληρος μὴν ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ τούτου γεγονότος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρχίσει νὰ λησμονῆται, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἠγγέλθη, ὅτι ἀπέθανεν ἡ Νορίνα, ἡ σύζυγός τοῦ Μαστρο-Γιάννη τοῦ Πασομακαρέϊκα, προσβληθεῖσα ὑπὸ ὀξείας καὶ ἀνιάτου νόσου.

Ὁ θάνατος τῆς νεαρᾶς γυναικὸς συνεκίνησε βαθέως τοὺς κατοίκους τῶν πέριξ συνοικιῶν, οἵτινες ἀθρόοι ἔσπευσαν νὰ παρακολουθήσωσι τὴν κηδεῖαν αὐτῆς.

Ὁ γράμμος τὰ ἀνωτέρω γεγονότα, μολονότι ἔκτοτε παρήλθον τεσσαράκοντα ἔτη, ἐνεθυμείται εἰσέτι μετὰ ζωηρότητος, ὅτι, μετὰ τῶν παρηκολούθησε τὴν κηδεῖαν τῆς Νορίνας ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς πατρικῆς οἰκίας.

ΠΗΥΡ. ΤΖΑΝΝΟΤΗΣ

ΤΟ ΞΑΛΘΗ ΜΑΣ

Η ΜΟΔΑ

Τὸ θέρος ἔφθασε μὲ τὰ ταξίδια καὶ τὰς μετακινήσεις τῶν οικογενειῶν. Θέλετε νὰ διμλήσωμεν ὀλίγα πράγματα σχετικῶς πρὸς ὅλα αὐτά; θὰ εἶμαι πολὺ σύντομος καὶ διακριτική. Δὲν θὰ σᾶς διακόψω τὰς ἀγροτικὰς σας διασκεδάσεις, διὰ νὰ σᾶς ξαλίσω μὲ κανόνας λεπτεπιλέπτους. Ἄλλὰ δὲν νομίζω καὶ διὰ τοῦτο περιττὸν νὰ εἴπω μερικά. Ποιὸς ξεύρει, ἴσως μερικαὶ ἀπὸ τὰς ἀναγνώστριάς μου εὐρουν εἰς αὐτὰ κάτι χρήσιμον.

Σιδηροδρομικὰ ταξίδια.

Μάθετε ὅτι μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι συνταξιδεύουν εἰς τὸ ἴδιον σιδηροδρομικὸν διαμέρισμα, τελεία ἰσότης ἐπικρατεῖ. Ἡ ἀντίληψις αὕτη ἐπιτρέπει εἰς κάθε ταξιδιώτην βέβαια νὰ προστατεύσῃ ἑαυτὸν καὶ τὰ δικαιώματά του, ἀλλ' ἐκ τούτου ὅμως δὲν ἐπεται ὅτι πρέπει νὰ πράττῃ τοῦτο, καταπατῶν τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων.

Οὐδεὶς εἴμπορεῖ νὰ σᾶς ὑποχρεώσῃ νὰ παραχωρήσῃτε τὴν θέσιν σας εἰς τὴν καθυστερήσαντα κυρίαν, ἢ ὅποια θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς, εὐρίσκουσα στενήν τινα θέσιν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν. Οὐχ ἤττον ὅμως, ἂν ἰδῆτε ὅτι κάποια συνταξιδιώτις σας ὑποφέρει, ἔχουσα ἐστραμμένην π.χ. τὴν ράχιν πρὸς τὴν ἐμπροσθίαν πλευρὰν τῆς ἀμάξης, ὑποχρεοῦσθε ν' ἀνταλλάξῃτε τὴν θέσιν. Αὐτὸ εἶναι καθήκον ἐπιβαλλόμενον ὄχι ὑπὸ τῆς εὐγενείας, ἀλλ' ὑπὸ τῆς εὐσπλαγχνίας.

Ἡ γωνία εἰς τοὺς σιδηροδρόμους εἶναι ἢ καλλιτέρα θέσις. Θὰ εἴσθε πολὺ εὐγενὴς ἂν προσφέρετε τὴν θέσιν αὐτὴν εἰς κυρίαν, ἀλλὰ τίποτε δὲν σᾶς ὑποχρεώνει νὰ κάμετε εἰς μίαν ἄγνωστον τοιοῦτου εἶδους φιλοφρόνησιν, ἥτις ὑπάρχει πιθανότης νὰ παρεξηγηθῇ.

Θέλετε νὰ εἴσθε εὐχάριστος πρὸς τοὺς συνταξιδιώτας σας; ἀρκεσθῆτε νὰ μὴ τοὺς ἐνοχλήτε.

Μὴ ἀρχίζετε συνομιλίαν μὲ ἀγνώστους συνταξιδιώτας σας. Ἄν ὅμως ἡ περίστασις τὸ ἀπαιτήσῃ, δώσατε τὰς αἰτουμένας πληροφορίας ἢ ζητήσατε ὅσας ἔχετε ἀνάγκην, ἀλλ' αὐτὸ ἄς μὴ γίνῃ ἀφορμὴ νὰ ἐπεκταθῆτε ἐπὶ ὀχληρῶν ἐρωτήσεων περὶ τοῦ βίου, τοῦ

Θερινὴ περιβολὴ περιπάτου.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πεπειραμένη, κάτοχος τῆς

Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς, ζητεῖ θέσιν δι' οἰκιακὰς ἐξωτερικὰς παραδόσεις. Διδασκαλία εὐμέθοδος, ἰδίᾳ τῆς Ἀγγλικῆς. Διδασκτρα μέτρια. Ἀπευθυντέον εἴτε εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Ἄπ' Όλα», εἴτε εἰς τὸν ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου φαρμακοποιὸν κ. Π. Παχόπουλον.

Sauvedent

ἐπαγγέλματος, τῶν κερδῶν, τοῦ σκοποῦ τοῦ ταξιδίου τοῦ συνταξιδιώτου σας.

Ἄν εἰς τὴν σιδηροδρομικὴν ἀμαξάν ὑπάρχουν κυρίαι, μὴ καπνίσετε ἂν δὲν λάβετε τὴν ἄδειάν των καὶ πάλιν ὅμως μὴ κάμετε κατάχρησιν τοῦ καπνίσματος.

Ἄν εἴσθε ὑποχρεωμένος νὰ φάγετε εἰς τὸν σιδηροδρόμον, ἀποφεύγετε τὰ φαγητά, τὰ ὅποια διὰ τῆς ὀσμῆς των ἢ τῆς κατασκευῆς των θὰ ἠνόηλουν τοὺς συνταξιδιώτας σας.

Σκεφθῆτε ὅτι ἂν ἕκαστος φροντίζῃ νὰ μὴ ἐνοχλῇ τοὺς ἄλλους, ὅλοι οἱ ταξιδιώται θὰ ἔκαμον τὸ καλλίτερον καὶ ἀνετώτερον ταξίδιον

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

*

Πῶς πίπτουν αἱ τριχες.

Μερικαὶ βεβαίως ἀπὸ τὰς ἀναγνώστριάς μου θὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὰς ἀδιακριτοὺς τριχας, αἱ ὅποια φύονται εἰς τὸ πρόσωπον καὶ προξενοῦσι μίαν κηλίδα ἐπ' αὐτοῦ, εἴτε εἰς τὴν παρεῖαν εἴτε ἐπὶ τοῦ ἄνω χείλους. Ὑπάρχει μία καλὴ συνταγή, τὴν ὁποίαν θὰ συστήσω νὰ χρησιμοποιήσῃτε ὅσαι ἀπὸ σᾶς βασανίζεσθε ἀπὸ τοιαύτας τριχας.

Ἡ συνταγὴ αὕτη εἶναι ἡ ἐξῆς :

Sulthine concentrée	15 — γραμ.
Oxyde de zine	9 1)2 »
Racines d'iris εἰς κόνιν	3 1)2 »

Θέσατε ὅλ' αὐτὰ εἰς φιαλίδιον μὲ εὐρύχωρον στόμιον.

Διὰ νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε κάμετε μίαν ζύμην ἀπὸ τὴν κόνιν αὐτὴν μὲ ὀλίγον ὕδωρ εἰς ἓν πινάκιον, θέσατε ἐξ αὐτῆς μὲ λεπίδα μαχαιριδίου ἐπὶ τοῦ μέρους, ὅπου φύονται αἱ τριχες, καὶ ἐντὸς δύο λεπτῶν αἱ τριχες θὰ πέσωσιν, ἀρκεῖ ν' ἀφαιρέσετε μὲ τὴν ράχιν τοῦ μαχαιριδίου σας τὴν ἀλοιφήν αὐτὴν. Ἄν ἐπαναλάβετε τοῦτο ἀνά δύο ἡμέρας, θὰ ἴδῃτε ἐντὸς ὀλίγου ὅτι θὰ ἀπαλλαγῆτε τελείως ἀπὸ τὰς τριχας.

Ἄς προσέξουν οἱ ἄνδρες νὰ μὴ κάμουν τὸ πείραμα, διότι διὰ τῆς ζύμης αὐτῆς καταστρέφονται αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν καὶ τὸ πρόσωπον τελείως ἀποψιλοῦται.

ΙΑΝΘΗ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Επεδόθη εις τον ύπουργόν των Θρησκευμάτων τακρίον των Πατριαρχίων περί των βουλευτικών εκλογών, εν τω οποίω επισυνάπτεται λεπτομερής καταλογος των εκλογικών υπερβασίων και παρερμηνειών του εκλογικού νόμου.

Κατά την τελευταίαν συνεδρίαν της όλομλειας των καθηγητών της θεολογίας του εν Αθήναις Καποδιστριαίου Πανεπιστημίου, άνεγνώσθησαν αί εύχαριστήριαι επιστολαί των Πατριαρχών επί τη άνακηρύξει των ως επιτίμων διδακτόρων.

Μητροπολίτης Πελαγονίας εξέλεγε ο Κορυτοάς κ. Γερμανός, όστις όμως δέν εδέχθη την μετάθεσιν.

Πρός τοίς άλλοις και ο Μητροπολίτης Προικονήσου κ. Νικόδημος άπεκλείσθη εκ των διοικητικών συμβουλίων του Μαριμαρά και Πάσα-Λιμάν.

Ο συνοδικός μητροπολίτης Τραπεζούντος κ. Κωνσταντίνος διορίσθη μέλος της εισηγητικής επιτροπής των Δύο Σωματίων.

Υπό της Ιεράς Συνόδου ένεκρίθη έκθεσις της επιτροπής του Ταμείου της Ιεραρχίας. Εν τη έκθεσει ταύτη περιέχεται κατάλογος των καταβλητέων εις τό ταμειον έτησίαν δόσεων των άρχιερέων.

Ήρχισεν ή άνέγερσις βουλγαρικής εκκλησίας εντός της Μονής Ροζινού. Το Πατριαρχειον διενεργεί παρά τη κυβερνήσει την άναστολήν της οικοδομής.

Συνελήφθησαν οί βούλγαροι φονείς του ήγουμένου της Μονής Ροζινού.

Επί Συνόδου άνεγνώσθη κώτερος τεσπερές του μητροπολίτου Χίου κ. Γεωργίου, δι' ού ζητείται ή μετάθεσις αὐταυ' δια τās άντιοθημανικάς του Ιδίας.

Απέθανεν ο μητροπολίτης Κάσου και Καρπάθου Εύγένιος.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Μεγάλην νίκην έκέρδησαν τά τουρκοσαραβικά όπλα εις μάχην εν Δεβέρ, προς τά νοτιοανατολικά του Χόρς. Έφονεύθησαν 1500 Ιταλοί.

Εις την κοιλάδα της Δέρνας κατέπεσεν Ιταλικόν πολεμικόν άεροπλάνον, προσβληθέν δι' επισμηπτικής όβίδος του τουρκικού στρατού.

Ο Ιταλικός στόλος άπρακτεί εν τω Αιγαίω.

Οι Μωαμεθανοί των Ινδιών συνέλεξαν 6 χιλ. λίρ. άγγλ. υπέρ της Αγγλικής άποστολής της Έρυθράς Ήμισελήνου της Τριπολίτιδος.

Παρά τον φάρον της Ρόδου οί Ιταλοί έγκατέστησαν σιαθμόν άσυρμάτου, όπως συνεννοώνται μετά του στόλου και δι' αὐτοῦ μετά των άρχών των καταληφθεισών νήσων.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Επισμηπτικώς έβελτιώθη ή εν Αλβανίω κατάσταση.

Η Όθωμ. Τράπεζα κατέβαλεν εις τό ύπουργειον των Οικονομικών προκαταβολήν ενός εκατομμυρίου λίρών εκ του δανείου των 10 εκατομμυρίων.

Υπαβλήθησαν εις την Βουλήν τά νομοσχέδια των πολεμικών φόρων. Εκτός του κτηματικού και του φόρου των γαιών και ο του επιτηδεύματος αυξάνει κατά 25 επί τοις εκατόν. Το ποσόν, όπερ καταβάλλεται δι' εξαγοράν της τακτικής στρατιωτικής θητείας από 50 λίρών αναβιβάζεται εις 60· διά δε τοίς έπίδρους από 30 λίρ. εις 40.

Εκ Σπάρτης της Πειδιάς άγγέλλεται ότι απέλυσθησαν οί στρατολογηθέντες Χριστιανοί της ηλικίας 28—45.

Κατά την τελευταίαν κλήρωσιν των μετοχών της Κτηματικής Πίστεως της Αιγύπτου οί αριθμοί 66,835 (της ένδόσεως 1886), 601,623 (της έκδόσεως 1903) και 142,668 (της έκδόσεως 1901) έκέρδησαν ανά 50 χιλ. φράγκα.

Η κυβέρνησις άπεφάσισε να έπιτρέψη την εις την πόλιν μας επάνοδον του διευθυντοῦ του «Νεολόγου» κ. Σταύρου Ι. Βουτυρά.

Η «Νέα Πατρις» επαύθη πάλιν υπό του Γραφείου του Τύπου.

Επαύθη επίσης και ή ένταϋθα εκδοδομένη τουρκόφωνος «Νέα Ανατολή».

Ο άρχισυντάκτης της τουρκικής έφημερίδος «Χάκ» και ο υπεύθυνος αὐτοῦ κατεδικάσθησαν υπό του Στρατοδικείου εις πρόστιμον είκοσι λίρών, ένεκεν άρθρου, «έκφράζοντος δυσάρεσκίαν διά την άδράνειαν του όθωμ. στόλου».

Αναφορά, φέρουσα 20 χιλ. ύπογραφών, θα έπιδοθη εις τον Χεδίβην κατά την εις Αίγυπτον επάνοδόν του, δι' ης εξαιτείται ή παροχή χορηγίας εις τον κ. Γεώργ. Ζερβουδάκη.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ο βασιλεύς της Ελλάδος εδέχθη εις άκρόασιν τον πρεσβευτήν της Τουρκίας Μουχτάρ βέην.

Μετσοχηματίσθη τό ύπουργειον εν Ελλάδι. Διορίσθησαν: Υπουργός της Παιδείας ο κ. Τσιρομώκος, των Ναυτικών ο κ. Στράτος, της Έθνικής Οικονομίας ο κ. Μιχαλακόπουλος.

Εκομίσθη εκ Γαλλίας εις Πειραιά και πέμπτον πολεμικόν άεροπλάνον, του τύπου Φαρμάν.

Ο Έλλην ύπολοχαγός κ. Καμπέρος μετσοχέασεν εν στρατιωτικόν άεροπλάνον εις όδροπλάνον, δυνάμενον να πλεύσῃ επί της επιφανείας της θαλάσσης με μεγίστην ταχύτητα και κατοπίν πάλιν, εν άνάγκη, ν' άνέλθη ως άεροπλάνον.— Έρσανοι επίρ του έναερίου στόλου της Ελλάδος διενεργούνται και μεταξύ των μαθητών όλων των σχολών.

Το Πανεπιστήμιον Αθηνών έχορήγησε τό πρώτον δίπλωμα των Φυσικών Επιστημών εις γυναίκα, εις την δεσποινίδα Ουρανίαν Ιωάν. Μακρή.

Ο αριθμός 176,837 κατά την τελευταίαν κλήρωσιν των μετοχών της Έθνικής Τραπεζής της Ελλάδος εκέρδησε 50 χιλ. φράγκα.

Η Βοημιά σφραζέται Βηκοβακουτοίσκα εξελέγη βουλευτής εν τη Βοημηκή Διαίτη.

Η άγγλική κυβέρνησις άπέρριψε τά αίτήματα των Έλλήνων της Κύπρου.

Η Κρητική Έθνοσυνέλευσις κατήχησε την πενταμελή επιτροπήν, ητις θ' αναλάβη την κυβέρνησιν της νήσου. Η επιτροπή αὐτη αποτελείται εκ των κ. κ. Σφακιανάκη, Μιχελιδάκη, Κοινδούρου, Χατζημυγάλη και Λιμπριτόν.

Δύο στρατιωτικά άεροπλάνα, πετώντα άνωθεν της πόλεως Δουαί της Γαλλίας, συνεικομίσθησαν! Έθρηματίσθησαν άμφότερα και έφονεύθησαν οί άεροπόροι ύπολοχαγός Πενιάν και ο λοχαγός Δουβουαί.

Απέθανεν εν Παρισίοις ο πολός ιστορικός, δημοσιογράφος και πολιτικός και μέλος της Ακαδημίας Ανατόλ Λερουά-Μπωλιέ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Θάνατος.— Εν Καίρει απέβίωσεν ο Νικόλαος Καβαφάκης, γόνος μεγάλης κρητικής οικογενείας και υιός του Κατζή Μιχαήλ Καβαφάκη, ενός των πρώτων οβιαστών του Μικρασιατικού Αϊδινίου. Ο μεταστάς διεκρίνετο διά τάς κολλίς αὐτοῦ άρετάς και την έπιβállουσαν άγυθότητα και τον άλλτροισμόν του, εξικνούμενον μέχρις αὐτοθυσίας. Διά τάς άρετάς του ταύτας ο Νικόλαος Καβαφάκης άπέλασεν άμερίστου της εκμηρίσεως των συμπολιτών, όμογενών και ξένων. Τη πενήθοση οικογενεία

του, και Ιδία τῷ υίῳ αὐτοῦ κ. Ανδρέα Καβαφάκη, εκδηλοθμεν τά ειλικρινή μας συλλυπητήρια.

Αθλητικός Σύλλογος «Ιάσων» Πέραν.— Λύπην θα προξενήσῃ εις τον άθλητικόν κόσμον ή είδησις, ότι ο συμπολίτης πρωταθλητής του παρ' ήμιν κρατίστου Αθλητικού Συλλόγου «Ιάσωνος» Πέραν κ. Δημ. Γράβαρης δέν θα συμμετόσχη εις τοίς εν Στοκχόλμη τελεσθησομένους Ολυμπιακοίς Αγώνας, έμποδισθείς τη τελευταίη στιγμή υπό του καθηγητοῦ του της μουσικής, Ο κ. Δημ. Γράβαρης, άν και από έτους σπουδάζει εις Εύρώπην την φωνητικην μουσικήν, δέν έπαισεν εν τοῦτοις ασκούμενος εις τά άθλητικά, έσχάτως μάλιστα κατέρριψε και δύο παγκόσμια ρεκόρ. Δυστυχώς όμως, άν και ένεγράφη υπό του Συλλόγου «Ιάσωνος» εις τοίς αγώνας και έπρόκειτο ν' άναχωρήσῃ εκ Μιλάνου, ένθα σπουδάζει, ήμποδισθη υπό του καθηγητοῦ του, άνήγγειλε δε τηλεγραφικώς την είδησιν εις τό ένταϋθα Προεδρειον του Συλλόγου. Και άφίνει ο καλός άθλητής βεβαίως νίκας και θριάμβους.

Γράφουσιν ήμιν εκ Θεσσαλονίκης: Την προπαρελθοῦσαν Κυριακήν, 20 λήξαντος, έτελέσθησαν οί ένιαύσιοι άθλητικοί και γυμναστικοί αγώνες της σχολής Κωνσταντινίδου εν τῷ ίδίῳ αὐτῆς γυμναστηρίῳ. Την τελετήν έτίμησαν διά της παρουσίας των ο γενικός της Μητροπόλεως έπίτροπος άγιος Άρδαμερίου, ή Α. Ε. ο στρατιωτικός διοικητής Σαίτ πασάς, ή Α. Ε. ο άρχηγός του έπιτελείου Μουσταφα πασάς, ο τμηματάρχης της δημοσίας εκπαιδεύσεως του νομού Θεσσαλονικης Ρουσσή βέης και οί διευθυνται πολλών άνωτέρων τουρκικών σχολείων. Νικηται άνεδείχθησαν ο Γ. Λάμπας, ο Κίτσιος, ο Ηλιόπουλος και ο Οικονόμου. Γυμναστής ήτο ο κ. Β. Ζαρκάδης —Η.Α.Μ.

Ελληνογαλλικά Έκπαιδευτήρια Ν. Α. Μέλα.— Δηξασών των γραπτών και προφορικών εξετάσεων, την αύριον Κυριακήν, περι ώραν 3 μ. μ., τελείται εν τη αίθούσῃ του Έλληνικού Συλλόγου «Εομοθ» ή 28η επέτειος των λίαν λυσitelώς δρώντων Έλληνογαλλικών Έκπαιδευτηρίων Ν. Α. Μέλα.

Ελληνογαλλική Σχολή Θηλέων ο «Ελικών».— Περιτωθεισών των γραπτών και προφορικών εξετάσεων του «Ελικώνος», ή έτησία τελετή αὐτοῦ και ή έκθεσις των έργοχειρίων και καλλιτεχνημάτων των μαθητριών γενήσεται αύριον Κυριακήν, περί την 10 1/2, ώραν π. μ., εν τη αίθούσῃ του Έλλ. Φιλολ. Συλλόγου. Όθεν παρακαλοῦνται οί γονεῖς και κηδεμόνες των μαθητριών ως και πάς φιλόμουσος όπος τιμήσῃσιν αὐτήν.

Ρέξ.— Σας συνιστώμεν όπως μελετήσῃτε την εις άλλην σελίδα διαφήμισιν του σάπυνος «Ρέξ». Από την άνάγνωσίν της θα μείνετε πολύ όφελιμμένοι, διότι θα κερδήσῃτε, χρόνον, χρήμα, υγείαν και ήσυχίαν.

ΚΑΛΜΙΝΗ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Θεραπεία αποτελεσματικῆς τās ήμικρανίας, νευραλγίας, κεφαλαπόνους, όδονταλγίας, ρευματισμοῦς, πυρετοῦς, κοπώσεως κλπ. με εν ή δύο μόρον κασέ.

Το εϊσργετικόν αποτέλεσμα έπέρχεται εϋθύς. Η «Καλμίνη» οδδέν φέρει βάρος εις τον στομαχον, λαμβάνεται δε οϊανδήποτε ώραν της ήμέρας.

Έκαστον μεταλλικόν κυτίον περιέχον 1 κασέ, τριτάτι 2 γρόσια.

Γενικός άντιπροσωπος: Κλεόβουλος Σείβεστρος, Πάρις, Αλγισνάκ Χάρ.

Συνιστώμεν εις τοίς εν ταίς Έσποχίαις φαρμακοποιούς να προμηθευθώσι την «Καλμίνην»· θα προσφέρουσιν εϊσργεσίαν εις την πελατείαν των.

Διά τοίς φαρμακοποιούς και φαρμακευτόφους ιδιαίτεροι συμφωνίαί.

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1343)

Ἡ θελκτικὴ κόρη δὲν ἀνέμενε δευτέραν λέξιν.

— Εἶσαι χρυσός, θεϊέ μου. Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλην τὴν καρδιά μου.

Καὶ ζωηρά, εὐθυμῶς, πεταχτὴ, διέσχισε τὴν αἰθουσαν ὡς πτηνόν, φθάσασα δὲ τὴν φίλην τῆς, τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τὴν ἐφίλησε, μὲ ὄλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς τρυφερωτέρας ἀγάπης.

— Βλέπετε, φαίνεται ὅτι εἶναι τρελλὴ ἢ μία διὰ τὴν ἄλλην.

— Οὐδέποτε εἶχον ἀμφιβάλλει· καὶ ἤδη εἶμαι πεπεισμένη περὶ τούτου.

Ἄλλὰ πρέπει νὰ τὴν ἰδῶ καὶ ἐκ τοῦ πλησίον.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ κ. Ἀστερ, ὅστις ἠτοιμάσθη νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, μὲ τὴν φυσικωτάτην πρόφασιν ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν ἀνεψιάν του.

Ἡ Μυρτώ, βλέπουσα ἐρχομένην πρὸς αὐτὴν τὴν κυρίαν ταύτην, ἣν δὲν ἐγνώριζεν, ἐδοκίμασε κατ' ἀρχὰς μίαν ἐκπληξιν, εἰς ἣν προσετέθη κατόπιν καὶ μία δυσπιστία, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἢ ἰδία δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, ἀλλ' ἦτις ὁμως ἦτο πραγματικὴ. Καίτοι εὐρίσκειτο ἤδη ἐν μέσῳ τοῦ ἐξηγενομένου κόσμου, διετήρει ἔτι, ἐκ τῆς ἀγριότητος τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας, ἐνστικτον φόβον διὰ πᾶν νέον πρόσωπον ἀναμιγνύομενον εἰς τὴν ὑπαρξίν τῆς.

Ἡ κ. Μοριώ ἠννόησε τί ἐν ἐκείνῃ συνέβαινε, ὅπως δ' ἀπομακρύνῃ τὴν δυσπιστίαν τῆς Μυρτῶς, προσεποιήθη ὅτι οὐδεμίαν ἔδωσεν εἰς αὐτὴν προσοχὴν, καὶ, ἀποτεινομένη εἰς τὴν ἀνεψιάν τοῦ βαρῶνου :

— Προσφιλὴς μου κόρη, τῇ εἶπε, φεύγω, ἀλλὰ, πρὶν σὰς ἀποχαιρετήσω, σὰς λέγω ὅτι ἠὲ χαριστήθην πολὺ πού σὰς εἶδον, ὡς τὸ ὑπεσχέθη εἰς τὴν μητέρα σας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της. . . Ὁ ἀπουσίαση ἀκόμη ἐπὶ πολὺ :

— Μάλιστα, κυρία, ἐπὶ δύο τοῦλάχιστον εἰσέτι μῆνας.

— Λοιπὸν θὰ ἐπανέλθω νὰ σὰς ἰδῶ.

Λέγουσα ταῦτα εἰς τὴν Σουζάναν ἢ κ. Μοριώ, εἶχε προσηλωμένα τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς νεαρᾶς φίλης τοῦ κ. Ἰακώβου Λώρη. Ἐνόμιζε τις, ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὰ στρέψῃ ἄλλαχού.

Ἡ Μυρτώ, καίτοι ἐκπεπληγμένη ἐκ τῆς ἐξετάσεως ταύτης, ἣν δὲν ὑπέστη ἄχρι στιγμῆς ὑπ' οὐδενός, τὴν ὑπέμενε μετὰ μεγάλης ἀπαθείας, ὡς τοῦτο ἐμαρτύρει τὸ ἀτάραχον πρόσωπόν της, ὅπερ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τὴν ψυχρότητα ἀρχαίου ἀγάλματος, ὡς εἶχε καὶ τὴν ἀγνότητά του.

Οὐδεμία λέξις ἀντηλλάγη μεταξὺ τῶν δύο τούτων γυναικῶν· καὶ ὁμως ἡ Μυρτώ δὲν εὗρεν εἰς τὴν ἀγνωστον ταύτην τὴν συμπόθειαν ἐκείνην, ἣν ἢ νεότης της καὶ ἢ καλλονὴ της ἐνέπνεον εἰς τοὺς ἄλλους ἀγνώστους, οἵτινες τὴν ἔβλεπον διὰ πρῶτην φορὰν.

Διό, φυσικώτατα, μὲ μεγάλην λεπτότητα, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της ἀπὸ τὴν ἀγνωστον ταύτην, καὶ ἐξηκολούθησε τὸν μετὰ τῆς Δεσποίνης διάλογόν της, ὅστις ἤδη ἐστρέφετο περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων, ἅτινα κατέληξαν ἡρέμα εἰς τὰς τυπικὰς φράσεις τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ. Μολοντί δὲ δὲν ὁμίλει ὑψηλοφώνως, ἢ κ. Μοριώ εὗρε τὴν φωνὴν της θερμὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ, μετ' ἠχολογίας θωπευτικῆς.

Ἡ κ. Μοριώ, ἣτις ἦτο ὑπερμέτρως λεπτὴ, ἐγνώριζεν ὅτι δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσυρθῇ, χωρὶς ν' ἀνταλλάξῃ πρὸς αὐτὴν μίαν λέξιν, καὶ χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ἂν καὶ τὸ μινύρισμα τοῦ μικροῦ πτηνοῦ ὁμοιάζε πρὸς τὸ πτέρωμά του.

— Θλιβόμεθα καιρίως, δεσποινίς, εἶπεν εἰς τὴν Μυρτώ, διότι ἐσυντομεύσαμεν τὴν μετὰ τοῦ προσφιλοῦς τούτου παιδίου συνομιλίαν σας, ἀλλ' ἐπειγόμεθα καὶ ἐγὼ καὶ ὁ κ. Ἀστερ ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Δὲν μᾶς ὑποκλέπτετε ἢ λεπτά τινα μόνον, κυρία, ἀπήντησεν ἡ Μυρτώ τὸ διίλεμμα ἐντὸς μικροῦ τελειώνει.

— Ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν εἶναι τὰ λεπτά, τὰ ὁποῖα ὑποκλέπτουσιν ἀπὸ πρόσωπα, ἅτινα ἀγαπῶνται, εἶναι πολὺ, εἶπεν ἡ κ. Μοριώ, ἐπιθυμοῦσα νὰ φανῇ χαρίεσσα.

Ἡ Μυρτώ ἔκαμε μίαν ἐλαφρὰν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ἣτις ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀποδοχὴ τῆς σκέψεως, ἀλλὰ δὲν εἶπεν οὐδὲ λέξιν· ἐστάθη ψυχρὰ καὶ ἀτίθαστος, ὡς ἦτο ἄλλοτε, μὲ πάντα ἀγνωστον, ἐξ οὗ ἐσυνείθιζεν ὁ κ. Λώρης νὰ λέγῃ, ὅτι δὲν κατώρθωσεν εἰσέτι νὰ τὴν ἐξημερώσῃ.

— Γνωρίζομεν, εἶπεν ἡ κ. Μοριώ, ἔαποφασίσασα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς προκαταβολὰς της, ὅτι εἴθε στενωτάτη φίλη τῆς Σουζάνης, καὶ λυπούμεθα ἀμφοτέρως, διότι σὰς ἐχωρίσαμεν.

— Πράγματι ὁ χωρισμὸς εἶναι πολὺ σκληρὸς, καὶ πολὺ, δυστυχῶς, συνήθης ἐν τῇ ζωῇ, προσέθηκεν ἡ Μυρτώ, ἔχουσα ἴσως ἐαυτὴν παράδειγμα.

Μία ἀδελφὴ, ἐπιτηροῦσα κατὰ τὸ διάλειμμα, εἰδοποίησε τοὺς ἐπισκέπτας ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποσυρθῶσιν.

Ἡ Μυρτώ ἠγέρθη, καὶ κρατοῦσα τὴν Σουζάναν ἐκ τῆς χειρός :

— Ἐλθέ, προσφιλὴς μοι, τῇ εἶπε, καὶ τείνουσα τὴν χεῖρα εἰς τὴν Δέσποιναν, μὲ ἀπερίγραπτον χάριν, ἐκπλήξασαν τὴν κ. Μοριώ,

— Χαίρετε, κ. Δέσποινα, τῇ εἶπε, μὴ λησμονεῖτε τὰς συστάσεις μου.

Ἐχαιρέτησε λίαν φιλοφρόνως τὴν κ. Μοριώ καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ βαρῶνος, ὅστις παρίστατο εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν λόγων τούτων χωρὶς ν' ἀναμιχθῇ, ἐπλησίασε καὶ, μεταχειριζόμενος τὴν ἁρμονικὴν ἐκείνην γλῶσσαν, ἣτις τοσοῦτον ἐξέπληξε τὴν Μυρτώ ἐν Ἐνετίᾳ,

— «Καλὴ ἐσπέρα, τελκτικὴ κόρη», τῇ εἶπε, καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ, τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα.

Ἡ Μυρτώ, ἀκούσασα νὰ ἠχῇ εἰς τὰ ὠτά της ἡ γλυκεῖα γλῶσσα τῆς γενετείρας της γῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ πρὸ τῆς ὄραίας συγκινήσεως καὶ ἔδωσε τὴν χεῖρά της. Ἄλλ' αἰσθανθεῖσα τὴν ἰσχυρὰν ἐκείνην σύσφιγξιν τῶν δακτύλων καὶ τὸ φλογῶδες βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν, κατελήφθη ὑπὸ τρομερᾶς ἀπεχθείας. Ἐξ οὗ, ὅτε τὸν εἶδεν ἀπομακρυνόμενον μετὰ τῆς κ. Μοριώ, ἣς ἔλαβε τὸν βραχίονα, ἐνόμισεν ὅτι ἀπηλλάγη τρομερᾶς τιμωρίας.

— Δὲν ἠξεύρω τὸ διατί, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ ἐστενοχώρησαν, ἐσκέφθη.

* *

Ὁ κ. Λώρης, εἰς ὃν ἡ Δέσποινα μετέδωκεν ὄλας τὰς λεπτομερείας τῆς συναντήσεως τῆς Μυρτῶς μετὰ τῆς κ. Μοριώ καὶ τοῦ βαρῶνου Ἀστερ, ἐγένετο ἑξαλλος ἐξ ὀργῆς, τοῦτο μὲν, διότι ὁ ἄνθρωπος οὗτος τῇ ἦτο φύσει ἀντιπαθητικὸς, τοῦτο δέ, διότι προσεπάθησε νὰ ἐπανίδῃ τὴν νεαράν του φίλην, καὶ διότι ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἡ ἐπίσκεψις αὐτῆ ἦτο προμελετημένη.

Ὅσον ἀφορεῖ τὴν κ. Μοριώ, ἦτο πρόδηλον ὅτι τὸν μετεχειρίσθη ὡς εὐπειθῆ καὶ ἐνδιαφερόμενον συνένοχον. Ὁ εἰς ἐξυπηρέτει τὸ μῖσός του, ὁ ἄλλος τὴν ζηλοτυπίαν του. Τὰ δύο ταῦτα πάθη δὲν συμβιοῦσιν ἐξ ἴσου ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ὑπάρξει :

— Καὶ ἡ Μυρτώ πῶς ἦτο ἐν μέσῳ τῶν δύο τούτων προσώπων; ἠρώτησε μετὰ ποιᾶς τινος ζωηρότητος τὴν Δέσποιναν.

— Ἀηλιπισμένη, ὡς ἐκ τῆς ἀπουσίας σας, καὶ στενοχωρημένη, ὡς ἐκ τῆς παρουσίας τῶν ἄλλων.

— Ναί, τὸ γνωρίζω, εἶναι πολὺ χαρίεσσα, ἀλλ' ὀλίγον ὑπερβολικὴ.

— Τοῦτο πρέπει νὰ κολακεύῃ τὸν κύριον.

— Ναί, μὲ κολακεύει συχνάκις, ἀλλὰ καὶ μὲ στενοχωρεῖ ἐνίοτε. Ἄλλ' εἰπέ μοι, ἡ Μυρτώ καὶ ἡ κ. Μοριώ ὁμίλησαν ἐπὶ μακρόν;

— Ὁχι, μολὶς λόγους τινὰς ἀντήλλαξαν. Ἡ δεσποινὶς οὐδαμῶς ἐφαίνετο προδιατεθειμένη νὰ συνάψῃ συνομιλίαν μετὰ τῆς κ. Μοριώ καὶ αὕτη εἶναι ἄρκετὰ ἔξυπνος, ὥστε τὸ παρετήρησε καὶ ἀνεχώρησε συντόμως.

Ἡ συνάντησις αὕτη, ἢ τοσοῦτον ἀνέλπιστος καὶ ἀπρόοπτος, θὰ ἔθετε κατ' ἀνάγκην τὸν κ. Λώρη εἰς ἀδιάλειπτον ἐπαγρύπνησιν πρὸς πρόληψιν ἐνδεχομένων, δυνατῶν νὰ ἀποβῶσι μοιραίων. Ἐκτὸς τούτου ἐκλόνισεν ἐκ βάρων τὴν ἡσυχίαν τῆς ζωῆς αὐτοῦ καὶ τὸν εἰσῆγαγεν εἰς μίαν νέαν περίοδον ἀνησυχίας καὶ δράσεως, ἐξ ἧς θὰ ἦτο δύσκολον ν' ἀπαλλαγῇ.

(ἀκολουθεῖ)

'Ασ' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ

Ίδρυθείσα τόν Αύγουστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διά τήν Τουρκίαν (μετά τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
· τὸ ἔξωτερικόν · · · Φρ. 8.—

· Εξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ 'Ασ' Όλα' ἐκτυπῆται ἑβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΛΤΗΝ ΧΑΜ. ΑΡΙΘΜ. 16

Οὐδεμία αἰτησις πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτή,
ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

|| JAMISON, Σάββ. Ἀποστολίδην, ἡλλάγη διευθύν-
σις σας, δικαίωμα τῆς ἀλλαγῆς ἐλάβομεν, δεχθῆτε
τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας διὰ τὰ αἰσθηματα, τὰ
ὅποια τρέφετε πρὸς τὸ 'Ασ' Όλα'. — Αὐτόθι,
Ἰωακείμ Χαλιτζῆν καὶ Ἀλέξ. Ἀγαθόπουλον, ἡλ-
λάγη διευθύνσις, ἐλήφθη τμήμα ἀλλαγῆς διευ-
θύνσεως. — Αὐτόθι, Κωνστ. Δρακοντιδην, ἠξήσα-
μεν ἀνά ἓν σῶμα τὸ δέμα σας, ὅπως λαμβάνη ὁ
Ἀλέξ. Ἀγαθόπουλος — Αὐτόθι, Α. Θ. Ἀσπριδην,
τμήμα ἀλλαγῆς διευθύνσεως ἐλήφθη, ἐσημείωσα
γραφόμενά σας. — Αὐτόθι, Ἀναστ. Ἀβραμίδην,
ἐπιστολή καὶ τμήμα ἀλλαγῆς διευθύνσεως ἐλήφθη,
εἰς Πάφρον θ' ἀποστέλλομεν τὸ φύλλον σας. — ΑΚ
ΧΙΣΑΡ, Ἡλ. Γούναρη, διευθύνσις σας ἡλλάγη,
ταχυδρομικῶς θὰ λάβητε ἀπάντησιν ἐπιστολῆς σας.
— ΑΓΓΙΝΙΟΝ, Παῦλ. Παπαδόπουλον, ἐπιστολῆς
σας γραφόμενα ἐσημείωσαμεν, ταχυδρομικῶς αὐς
ἀπαντῶμεν.

ΒΛΑΔΟΣΤΑΝ (Ἀμερικῆς). Χαρὶς Γούστ, δελτά-
ριον σας γραφόμενα ἐσημείωσαμεν, βασιζόμενοι
εἰς τὰς καλὰς διαθέσεις σας πρὸς τὸ ἔργον μας,
ἀναμένομεν ἐγγραφάς. — ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ (Σερβίας).
Δαξ. Καμωσόπουλον, ἀπεστάλη εἰς διευθύνσιν, ἦν
γράφετε, δ' ἐξαμηνίας σειρά, τμήμα ἐτήσιον 8
φράγκα, ἢ ἀναμένομεν. — ΒΛΑΔΙΒΟΣΤΟΚ, Χρῆστ.
Γ. Πασικίδην, ἐπιστολή σας ἐλήφθη, διὰ τὰ εὐλα-
κρινῆ αἰσθηματὰ σας πρὸς τὸ ἔργον μας δεχθῆτε
τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας, ταχυδρομικῶς αὐς
ἀπαντῶμεν, σειράν Δ' ἐξαμηνίας ἀπεστείλαμεν. Ἀνα-
μένομεν, συμφωνῶς πρὸς τὰς ἐπαγγελίας σας, νὰ
συστήσητε εἰς τὴν μεμακρομένην πόλιν τῆς ἀπὸ
Ἀνατολῆς κέντρον ἐθελείας διαδόσεως τῆς Ἐπιθεω-
ρήσεώς μας. Δεχόμεθα νὰ δημοσιεύσωμεν εἰκόνας
τῶν περιέργων τοῦ Βλαδιβοστόκ.

ΓΚΙΜΟΥΑΤΖΙΝΑΝ, Μιχ. Σταλίαν, ἐλήφθησαν
25 γρόσια, εὐχαριστοῦμεν, θὰ σας ἀποστέλληται. —
ΓΕΝΗ ΚΙΟΪ, Αἰδ. Παλά Ἀντώνιον, δι' ἀντίτιμον
φύλλον σας καὶ Σ. Πάταρα εὐχαριστοῦμεν, ἀπολε-
σθέντων ἀριθμῶν τμήμα 8 γρόσια

ΔΟΛΔΙΑΝΑ (Παριῶν), Νικ. Λῶλον, ἐνεγρά-
φητε φύλλα στέλλονται διὰ Μήλιου καὶ Ζήκου
Ἰωαννίνων. — ΔΕΔΕΑΓΑΤΣ, Ἰωάν. Α. Πατροῦ,
ἐπιστολή με ἐσώκλειστον τμήμα ἐλήφθη, εὐχαρι-
στοῦμεν, δ' ἐξαμηνίας σειράν ἐπέμψαμεν εἰς διευ-
θύνσιν σας.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Ἀδελφοὺς Σπυράκη, ταχ-
δρομικῶς ἀπαντῶμεν.

ΙΝΕΠΟΛΙΝ, Γραμματόπουλον, τμήμα ἐλήφθη,
ἐξετελέσαμεν γραφόμενά σας. — ΙΚΟΝΙΟΝ, Σάββ.
Παπαδόπουλον καὶ Παῦλον Μαρμελιτζῆν, δελτάριον
μετ' ἀντίτιμον γρ. 80 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΚΑΛΔΗΠΟΛΙΝ, Μηνῶν Κολλυβάν, ἀντίτιμον ἐλή-
φθη, εὐχαριστοῦμεν, ἐσημείωσαμεν γραφόμενά σας.

ΜΟΥΣΩΝ, Κ. Γ. Κέπειζην, γράμμα σας καὶ
ἀποσταλὲν ἐλήφθησαν, παραγγεῖλιαν ἀποστέλλομεν,

εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν σύστασιν, τὴν ὁποίαν
εἶχατε τὴν εὐγένειαν νὰ μᾶς κάμητε, στηρίζομεν
πολλὰς ἐλπίδας ἐπὶ τῶν λίαν φιλικῶν αἰσθημα-
τιῶν σας.

NEB ΣΕΧΙΡ, Ν. Κιουλπαλήν, διευθύνσις ἡλλά-
γη, φύλλα τακτικώτατα πέμπομεν, φρονιζετε τὴν
παραλαβὴν των, δὲν ἐλήφθη τμήμα ἀλλαγῆς διευ-
θύνσεως.

ΠΡΙΓΚΗΠΟΝ, Κωνστ. Δημητριάδην, ἐνεγρά-
φητε, σειράν δ' ἐξαμηνίας ἀπεστείλαμεν, τμήμα
ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν. — ΠΑΝΟΡΜΟΝ, Δ. Οὐσιτά-
Γεωργην, ἐπιστολή σας ἐλήφθη, λάβετε ὑπ' ὄψιν
ὅτι δι' αὐτὴν ἐδώσαμεν 1 γρόσιον, διότι δὲν εἶχαν
ἀνάλογον γραμματόσημον. — ΠΥΡΓΟΝ (Βουλγα-
ρίας), Ἄβρ. Βένρεϊ, παραγγεῖλιαν ἐστάλη ἅμα τῇ
λήψει τοῦ δελταρίου σας, γραφόμενα ἐσημείω-
σαμεν.

ΡΟΔΟΝ, Γ. Ἰωαννίδην, ἐπιστολή ἐλήφθη, ταχυ-
δρομικῶς ἀπαντῶμεν.

ΣΑΡΑΝΤΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Γ. Σύρμαν, δελτά-
ριον σας ἐλήφθη, νῆαν ἐγγραφήν ἐσημείωσαμεν,
συνόμα δὲ ἀπεστόλη ἡ σειρά δ' ἐξαμηνίας εἰς Δημ.
Περὸλην εἰς Νέαν Ζαγοράν Βουλγαρίας, ἡ ἐξάμη-
νος ἐγγραφή ἔν τῷ ἔξωτερικῷ εἶναι 4 φράγκα. —
ΣΤΑΘΜΟΝ ΜΠΟΥΚ, Κ. Παπαϊωάννου, τὴν ἐν-
θουσιώδη ἐπιστολήν σας ἐλάβομεν, διὰ τῆς ὁποίας
τόσον ἀπερίττως καὶ ἀδρῶς ἐκδηλώνετε τὰς πρὸς
τὸ ἔργον μας συμπαθείας σας καὶ ἀναλαμβάνετε
τὴν διάδοσιν του εἰς τὸν σταθμὸν σας καὶ τὰ πλη-
σιώχωρα, δεχθῆτε δι' αὐτὸ τὰς θερμότερας μας εὐ-
χαριστίας, ἠξήσαμεν κατὰ 3 τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς

ὑμᾶς ἀποστελλομένων φύλλον, πέμπομεν ζητούμενα
δι' Ἀντι.Βρούσαν καὶ Μενίλ. Ταβουλάροβιτς, ὁμοίως
τρεις δ' ἐξαμηνίας καὶ 10 ἀποδείξεις.

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ

ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΟΣΚΩΤΙΚΗΝ

Α. ΣΦΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΙΑΣ

Σταμπούλ, Χαμηδιέ Τζατασί, Σιμετζί, 14.

Υποκατάστημα:

Γαλιτῆ, Ὀδὸς Χαγατσῆ, Ἀριθμὸς 3,

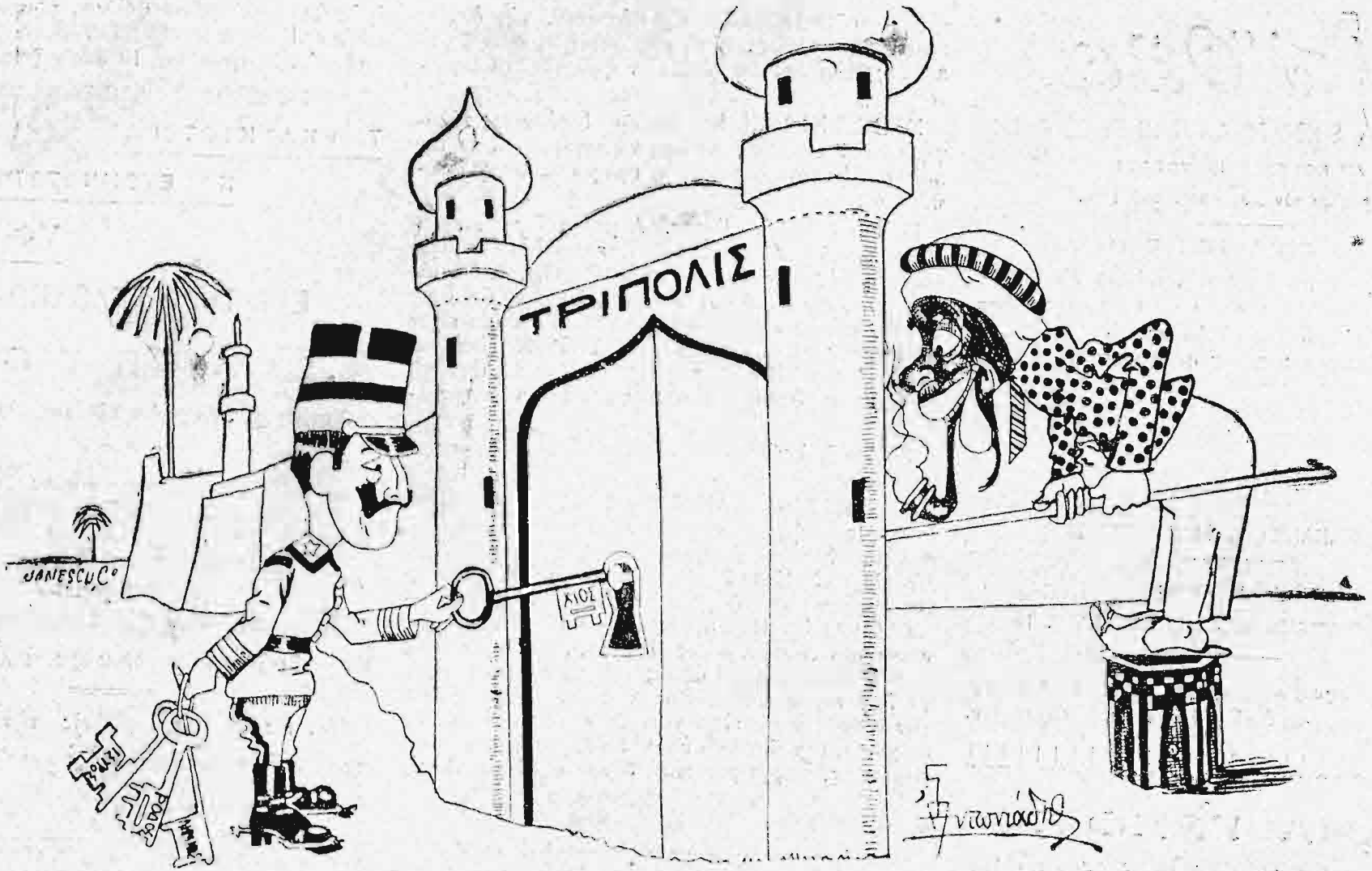
Ἰδιαίτερον τμήμα κουτονίων.

Πλουσία συλλογὴ Γελεκίων φανταζί.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

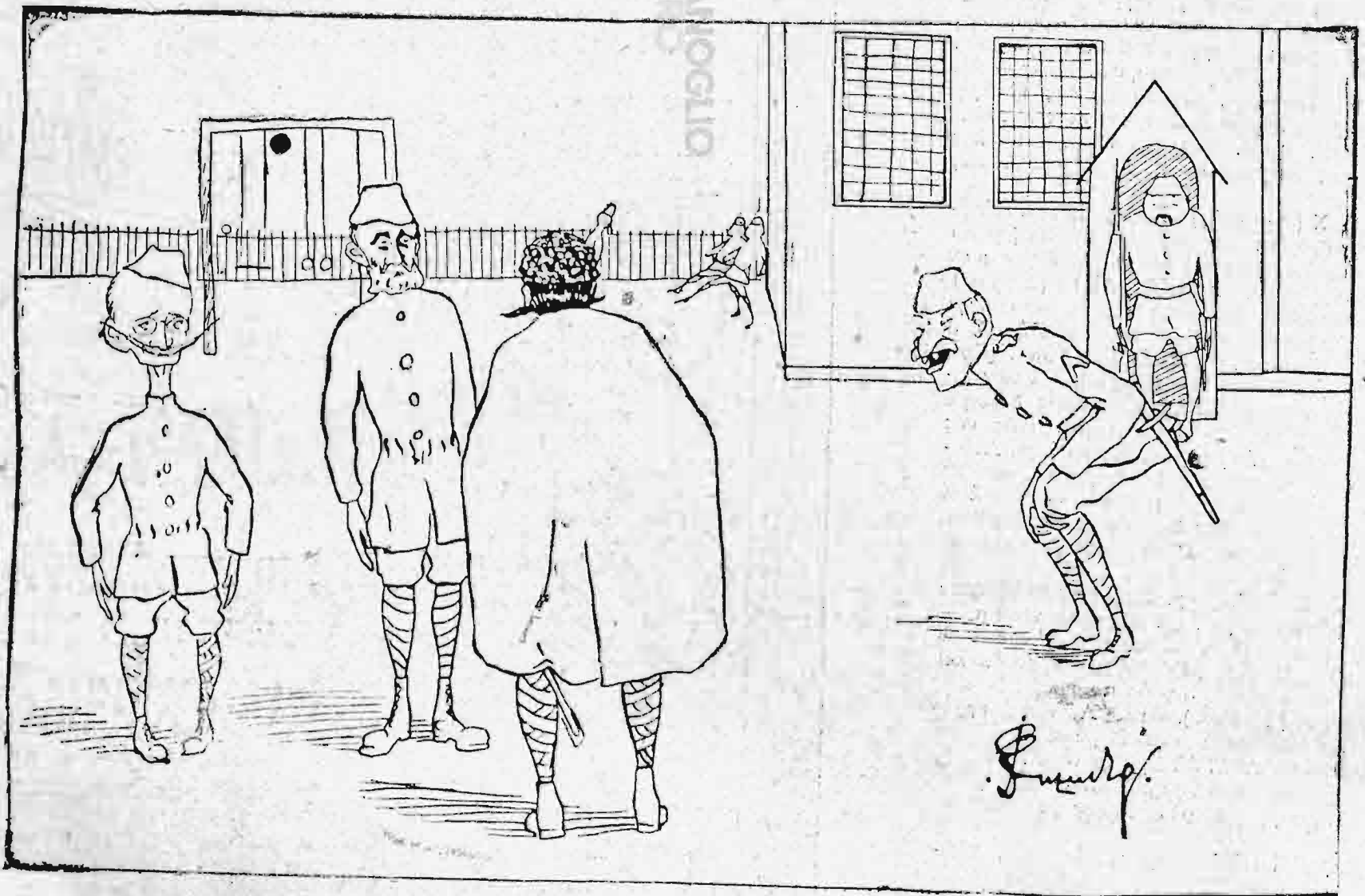
Ἰδιαίτεροι κατάλογοι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν
κυρίων Ραγτιῶν Κων/πόλεως καὶ Ἐπαρχιῶν.

ΤΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΣ
ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΤΥΠΟΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΛΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΣ
ΕΝ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟ,
ΟΔΟΣ ΤΣΕΣΜΕ 3
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ-ΕΥΘΗΝΙΑ

‘Ιταλός : Μὲ κανὲν ἀπὸ τὰ τόσα κλειδιά, ποῦ πῆρα, δὲν ἤμπόρεσα ν’ ἀνοίξω αὐτὴν τὴν πόρτα . . . , ἄς ἐπιχειρήσω μ’ αὐτό . . .
 ‘Ο φύλαξ : “Ἄδικα κοπιᾶζεις, ἐνόσω εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ, μόνον στὸν ὕπνο σου θὰ κατορθώσης νὰ τὴν ἀνοίξεις.

‘Η στρατολογία τῆς ἡλικίας τῶν . . . 45.

Τί θὰ ἰδοῦμεν ἂν κυρωθῆ ὁ νόμος.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: **ΣΤΑΪΝ**

Τυπ. ‘Αριστοβούλου, ‘Αναστασιάδου καὶ Σακ — ‘Υπεύθυνος : ‘Αριστόβουλος Δ. Χρησιδης.